

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.032/2024/13.

A felperes:

felperes neve (székhelye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Jákó & Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Jákó János ügyvéd, címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Tuczai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tuczai Dóra ügyvéd, címe)

A per tárgya:

Kártérítés

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Kecskeméti Törvényszék 3.M.70.079/2021/159. részítélet

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes, 3.M.70.079/2021/161.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja az alábbiak szerint:

Az alperes 20 759 104 (húszmillió-hétszázötvenkilencezer-száznegy) forint rendkívüli munkaidőre járó munkabér és járulécai megfizetésére irányuló viszontkeresetét elutasítja.

A felperes által az alperes javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét 2 000 000 (kettőmillió) forintra leszállítja.

Az állam terhén maradó elsőfokú viszontkereseti eljárási illeték összegét 945 000 (kilencszáznegyvenötezer) forintra leszállítja, egyúttal kötelezi az alperest a fennmaradó 315 000 (háromszáztizenötezer) forint viszontkereseti eljárási illeték megfizetésére.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 000 000 (egymillió) forint másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 625 000 (hatszázhuszonötezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, míg a fennmaradó 1 875 000 (egymillió-nyolcszázhetvenötezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az alperes által fizetendő első- és másodfokú eljárási illeték a jelen ítélet meghozatalától számított 60 napon belül esedékes, melyeket a NAV Illetékbevételei számlájára kell befizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás

[1] A felperes (felperes), mint az egyesületek különös formája, a (sportág neve) sportág hazai és nemzetközi feladatainak ellátására létrehozott, a sportág versenyrendszerében működő sportszervezetek tevékenységét összefogó és összehangoló, kiemelten közhasznú szervezetként működő országos sportági szakszövetség, amely Alapszabállyal és Szervezeti Működési Szabályzattal (a továbbiakban: SZMSZ) rendelkezik.

[2] A felperes ügyintéző-képviseleti szerve az elnökség. A szervezet legfőbb tisztségviselője és törvényes képviselője az elnök.

[3] A szakszövetség hivatali munkáját az elnökség által kinevezett főtitkár irányítja, aki a felperessel munkaviszonyban áll, felette a munkáltatói jogkört a szövetség elnöke gyakorolja.

[4] A felperes elnöksége 2018. szeptember 10-én kelt (határozatszám 1) számú egyhangú határozatával felhatalmazta az elnököt az operatív döntések meghozatalára.

[5] Az alperes 2011. augusztus 1. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban a felperesnél, főtitkár munkakörben. A felek 2017. június 1. napján egységes szerkezetbe foglalt munkaszerződést írtak alá, amelyben rögzítették, hogy a felperes elismeri a folyamatos munkaviszony fennállását, és az ehhez fűződő kedvezményekben részesíteni kívánja az alperest. Az alperes munkabérét havi bruttó 985 000 forintban állapították meg. Kikötötték, az alperest az Mt. 77. § alapján 12 havi végkielégítés, továbbá – az alaphéren felül – év végi vagy negyedéves jutalom, felsőkategóriás hordozható személyi számítógép, csúscategóriás mobiltelefon, mobiltelefon előfizetés, Audi A4 Kombi gépjármű, éves autópályamatrixa, valamint üzemanyag térítés illeti meg.

[6] Az alperes a munkaszerződésben foglaltakkal ellentétben a főtitkári munkakörre vonatkozó munkaköri leírást nem kapott.

[7] Az Alapszabály 28. § (2) bekezdés e) pont értelmében a felperes a vele munkaviszonyban álló dolgozók felett a Munka törvénykönyve, az egyéb jogviszonyban állók esetében az arra vonatkozó jogszabály alapján gyakorolja a jogokat, amelyek nem tartoznak az elnökség kizárólagos hatáskörébe.

[8] A (verseny 1 neve) női (sportág neve) tornát 1993-tól 2013-ig minden év júliusában a helyszín 1 neve (címe) salakos pályán szabad téren rendezték meg. A verseny 2014-től a (nemzetközi női sportági szervezet neve) versenynaptárából kikerült és (ország 1 neve)-ben, (város 2 neve)-en került megrendezésre.

[9] A (nemzetközi női sportági szervezet neve) 1973-ban alakult meg a profi női (sportág neve) játékosok érdekeinek képviseletére, amely egyesület szervezi a nemzetközi női (sportág neve) versenyeket. A férfi profi (sportág neve) játékosok érdekképviseletét és a nemzetközi férfi (sportág neve) versenyek szervezését a (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) végzi.

[10] Az (cég 1) (a továbbiakban: (cég 1)) egy USA-ban bejegyzett vállalkozás, amely a sport, média és szórakoztatás tevékenységi körökben nemzetközi ügynöki tevékenységet folytat.

[11] A felperesi szakszövetség 2017. évben három évre (2017., 2018., 2019.) bérleti szerződést kötött az a (cég 1)-vel egy fedett pályás nemzetközi kategóriájú 250 000 USD összdíjazású női (nemzetközi női sportági szervezet neve) (sportág neve) torna rendezésére. A megállapodás alapján 2017. február 20.-26., 2018. február 18.-25., majd 2019. február 17.-24. között állami garanciával egy 250 000 USD összdíjazású (nemzetközi női sportági szervezet neve) (sportág neve) torna került megrendezésre a (város 1 neve)-i (helyszín 2 neve)-en.

[12] 2018. szeptemberében kormányzati döntés született arról, hogy a februári fedett pályás verseny helyett 2020. évtől a Magyar Állam a (verseny 1 neve) elnevezésű szabadtéri júliusi (nemzetközi női sportági szervezet neve) verseny megrendezését kívánja támogatni. Az (X) számú Magyar Közlönyben (dátum) napján jelent meg az (Y) Kormányhatározat a nemzetközi (sportág neve) tornák Magyarországon történő megrendezéséhez szükséges kormányzati intézkedésekről, ebben a Kormány a (időszak)-ban a (verseny 1 neve) (nemzetközi női sportági szervezet neve) (verseny 6 neve) női szabadtéri (sportág neve) torna Magyarországon történő megrendezését támogatta. A (sportág neve) verseny rendezési jogának elnyerése érdekében a 2020-2023. években történő magyarországi megrendezéshez 2020. évben 900 000 USD-nek megfelelő forintot biztosított a kormány. A kormányhatározatban megfogalmazott támogatás eredményeként kívánták a (verseny 1 neve) (nemzetközi női sportági szervezet neve) (verseny 6 neve) (sportág neve) tornát visszahozni Magyarországra. A tárgyalások azonban nem vezettek eredményre, a (nemzetközi női sportági szervezet neve) nem járult hozzá, hogy a több éve már (város 2 neve)-en megrendezett (nemzetközi női sportági szervezet neve) (sportág neve) torna 2020. évtől a (helyszín 1 neve)-n kerüljön lebonyolításra. A kérelem elutasítása miatt, a verseny Magyarországra hozatala nem volt lehetséges.

[13] Magyarország 2020. áprilisában rendezte volna meg (város 1 neve)-n a nemzetek közötti női (verseny 2 neve)-t, és a szakszövetség vezetőiben felmerült, az esemény kívánatos előzménye lenne, ha 2020. év 7. hetében fedett pályás női (sportág neve) verseny kerülne megrendezésre hasonlóképpen, mint a megelőző három évben (2017-2019.). Ennek érdekében a felperesi szakszövetség elnöke egyeztetést kezdeményezett az Emberi Erőforrások Minisztériuma sportért felelős államtitkárával a júliusi, salakpályán megrendezendő versenyre szánt állami támogatás átcsoportosítása érdekében.

[14] A sportért felelős államtitkár egy 2020. november 5-én kelt levélben arról tájékoztatta a felperesi szervezet elnökét, hogy a kormányhatározatokban csak a 2019. évi (sportág neve) torna megrendezéséhez biztosítottak forrást, a 2020. évi (sportág neve) versenyhez támogatási kérelmet nem nyújtott be a felperes, így a jogszabályi rendelkezések alapján erre nem kaphat sport célú állami támogatást.

[15] A felperes elnöke még ugyanezen a napon írt válaszelevelében nyilatkozott arról, hogy a kormányhatározattal támogatni kívánt (sportág neve) verseny megrendezésére nincs mód, mert azt a (nemzetközi női sportági szervezet neve) elnöksége elutasította, valamint, hogy (nemzetközi női sportági szervezet neve) (sportág neve) torna csak február hónapban kerülhet megrendezésre Magyarországon. Utalt arra, szerződés még nem kötött meg a felek között, azonban kifejezetten hasznos lenne egy verseny megrendezése még a 2020. áprilisi (verseny 2 neve) előtt.

[16] A 2020. november 20. napján kelt válaszelevelben a sportért felelős államtitkár felhívta a figyelmet arra, hogy a felperes nem küldött regisztrációs kérelmet annak érdekében, hogy a Kormány fontolóra vegye az utóbb kért támogatást, a meglévő kormányhatározat pedig egy nyári női szabadtéri (verseny 1 neve) (nemzetközi női sportági szervezet neve) (verseny 6 neve) (sportág neve) tornát támogat. A Kormány a 2020. februári (nemzetközi női sportági szervezet neve) (sportág neve) versennyel kapcsolatban nem fogalmazott meg állásfoglalást, így arra forrást nem tudnak biztosítani.

[17] A tárgyalások a levelezéssel nem zárultak le, a támogatási összeg átcsoportosítása érdekében a szakszövetség akkori elnöke, (tanú 1) a sportért felelős államtitkárral, további személyes egyeztetéseket folytatott.

[18] Az felperes elnöke 2019. november 28. napján levélben közvetlenül fordult Magyarország miniszterelnökéhez annak érdekében, hogy az (Y) Kormányhatározatban biztosított 900 000 USD összeget a 2020. februárra tervezett sport-esemény megrendezéséhez nyújtott támogatásként lehessen felhasználni. Emellett kormányzati tisztségviselőkkel, valamint a sportért felelős államtitkárral is személyes megbeszélést folytatott annak érdekében, hogy a kormányhatározatban szereplő támogatás összege átcsoportosításra kerüljön a 2020. év 7. hetében megrendezendő (nemzetközi női sportági szervezet neve) (sportág neve) versenyre.

[19] A felperes vezetősége 2019. év őszén tudomást szerzett arról, hogy a tervezett (sportág neve) verseny (város 1 neve)-n a (helyszín 2)-n nem kerülhet megrendezésre egyéb előre tervezett más esemény miatt. A felperes képviselőjében az alperes és munkatársai elsősorban (város 1 neve)-n kerestek lehetőséget az eseményhez, majd tárgyalásokat folytattak a megfelelő helyszín biztosítása céljából a (város 3 neve)-i (helyszín 3 neve) vezetőjével. Tudomással bírtak arról, hogy a tervezett időpontban, 2020. év 7. hetében egy fitness rendezvény miatt a csarnokot már lefoglalták, azonban olyan tájékoztatást kaptak, lehetőség van a program másik időpontra történő áthelyezésére. Ennek érdekében az alperes – a szakszövetség elnökének nevében és megbízásából – a térség országgyűlési képviselőjéhez fordult levélben, amelyben a nemzetközi női (sportág neve) torna (város 3 neve)-ben történő megrendezéséhez kért támogatást (2019. december 21. 5:48 PM e-mail).

[20] Az alperes és az akkori felperesi kommunikációs igazgató, (tanú 3 neve) 2020. január 2-án (város 3 neve)-be utazott, ahol megbeszélést folytatott a (város 3 neve)-i (cég 2) ügyvezetőjével, (személy 1)-gyel a (helyszín 3 neve) rendelkezésre bocsátása érdekében. Az ügyvezető vállalta, amennyiben a pénzügyi fedezet az esemény megrendezéséhez rendelkezésre áll, úgy hajlandóak az akadályozó programot egy másik időpontra áthelyezni. Ezt követően további egyeztetések zajlottak, ennek keretében a (város 3 neve)-i (helyszín 3 neve) megfelelőségének ellenőrzése végett a (nemzetközi női sportági szervezet neve) képviselőjében, (személy 2) Magyarországra utazott és (tanú 4 neve) főtitkári asszisztens kíséretében helyszíni bejárást tartott.

[21] A felperes vezetőire 2020. január közepétől már egyre nagyobb nyomás nehezedett az (cég 1) részéről a tervezett (sportág neve) versennyel kapcsolatos szerződés aláírása érdekében, tekintettel arra, hogy a verseny megrendezésének időpontja már nagyon közeledett, és a felek között még nem került sor megállapodás aláírására.

[22] Időközben (személy 1) a (város 3 neve)-i (cég 2) ügyvezetője 2020. január 20-án levelet küldött (személy 3), a (nemzetközi női sportági szervezet neve) elnöke részére azzal a tájékoztatással, hogy a 2020. február 15-23. közötti napokra tervezett (nemzetközi női sportági szervezet neve) verseny helyszínét a (város 3 neve)-i (helyszín 3 neve) nem tudja biztosítani egy másik verseny lefoglalt időpontja miatt. E levél (személy 3) részéről az alpereshez továbbításra került azzal a kérdéssel: „mi folyik itt?”. Az alperes megdöbbenve vette tudomásul a helyszínnel kapcsolatos információt, egyúttal tájékoztatta a (nemzetközi női

sportági szervezet neve) elnökét, továbbá az (cég 1) vezetőjét, (személy 4)-t, hogy az felperes elnöke 14 órakor egyeztet az illetékes miniszterrel. (személy 3), a (nemzetközi női sportági szervezet neve) elnöke, az alperes és (személy 4) ((cég 1) vezető) részére egyaránt továbbított válaszában felhívta a figyelmet arra: „Noha ön nem tudta biztosítani a kormányzati finanszírozást, az (cég 1) jelezte, hogy készen áll az esemény vállalására, így a helyszínnel kapcsolatos jelentős változások nem indokolhatóak azzal, hogy a kormány biztosítja-e a pénzügyi támogatást vagy sem.” Az alperes ezt követő e-mail-ben vállalta, jelentkezik, amint releváns információt kap az ügyben.

[23] (Személy 1) 2020. január 21. napján a (nemzetközi női sportági szervezet neve) elnökének írásban ismételtlen megerősítette, hogy a (sportág neve) verseny megrendezésére a (város 3 neve)-i (helyszín 3 neve) nem szolgálhat helyszínként.

[24] (Személy 5) sportért felelős államtitkár 2020. január 21-én levélben tájékoztatta a (nemzetközi női sportági szervezet neve) elnökét, (személy 3)t, hogy a 2020. februári (nemzetközi női sportági szervezet neve) verseny (város 3 neve)-ben történő megrendezése tekintetében sem állami támogatás, sem pedig kormánygarancia nem áll rendelkezésre.

[25] Az (cég 1)-vel megkötni kívánt versenyrendezési jogbérleti szerződés aláírását megelőzően az elnök az elnökséget nem hívta össze, és formális elnökségi határozat sem született a szerződés aláírása tárgyában. Az elnökség egyes tagjai az elnök, az alperes, a kommunikációs igazgató és a sportigazgató személyes, telefonos üzeneteiből vagy e-mail útján kapott tájékoztatás alapján értesültek a (sportág neve) versennyel kapcsolatos tárgyalásokról, a kialakult helyzetről.

[26] Az alperes 2020. február 22. napján a felperes elnökének azon tájékoztatása után, mely szerint „a szerződés aláírható”, főtítkárként ellenjegyezte a három évre szóló (2020.-2021.-2022.) bérleti szerződést az (cég 1)-vel. A szerződés tartalma szerint a felperes évi 275 000 € bérleti díj megfizetésének kötelezettségét vállalta mintegy három évre, összesen 875 000 € összegben. Az alperes által folytatott egyeztetés eredményeként a (cég 1) visszaigazolta, a (nemzetközi női sportági szervezet neve) is hozzájárult ahhoz, hogy 2020. évben a verseny (város 1) helyett a (város 3 neve)-i (helyszín 3 neve)-n kerüljön megrendezésre, így a bérleti szerződésben már ez a kikötés került rögzítésre.

[27] Az alperes a szerződést azt követően írta alá, miután a részben személyes jelenléttel, részben telefonos bekapcsolódás útján tartott megbeszélésen – amelyen (tanú 1) elnök, (személy 6) alelnök, (személy 7) elnökségi tag, (tanú 2) sportigazgató, (tanú 3 neve) kommunikációs igazgató, (tanú 4 neve) főtítkári asszisztens, valamint (tanú 5) jogász vettek részt – adott az elnök tájékoztatást arról, hogy a bérleti szerződés aláírható.

[28] Az alperes a bérleti szerződés aláírásakor annak legutolsó oldalát, az ún. „Execution Page”-t írta alá. A nemzetközi sportdiplomáciában gyakori a szerződéskötések esetén, hogy a felek csak a megállapodás utolsó oldalát írják alá és küldik meg egymásnak, amellyel lényegében a megállapodásra irányuló szándéknyilatkozatukat teszik meg, ezzel meghagyva annak lehetőségét, hogy utóbb a szerződés egyes pontjain még módosíthassanak.

[29] (Tanú 4 neve) főtitkári asszisztens 2020. január 23. napján intézkedett a bérleti szerződés utolsó, alperes által aláírt oldalának (cég 1) részére történő megküldéséről azzal a tájékoztatással, hogy a megállapodás egyes pontjainak közös kidolgozása még folyamatban van, ilyen az 50 000 € levonás az első éves bérleti díjból, továbbá a 2020. évi rendezvény eredményétől függően lehetőség arra, hogy közös megegyezéssel a rendezvény más helyszínre áthelyezhető legyen (17. sorsz. elők. irat 4. o.).

[30] Az alperes 2020. január 24-én e-mailben fordult (személy 1) ügyvezetőhöz a (helyszín 3 neve) helyszínként biztosítása érdekében. Az ügyvezető elismerte, korábban vállalták annak lehetőségét, hogy a befoglalt rendezvényeket lemondják, de arra hivatkozott, hogy a kért írásbeli garancia nem teljesült a felperes részéről, ezért értesítette az alperest arról, hogy a lefoglalt rendezvény áthelyezésére már nincs mód, és egyéb további napokra is foglalás érkezett, így a csarnok végül nem tud helyszínt biztosítani a (sportág neve) versenynek.

[31] Az alperes és kollégái – arra az esetre, amennyiben a (város 3 neve)-i (helyszín 3 neve) mégsem áll rendelkezésre – tárgyalásokat folytattak abból a célból, hogy a (tanú 6) elnökségi tag tulajdonában lévő (város 4 neve)-i (helyszín 4)-en kerüljön sor a (nemzetközi női sportági szervezet neve) (sportág neve) torna lebonyolítására. A (helyszín 4) korábban kisebb díjazású nemzetközi tornaversenyeknek már helyet adott. Az alperes tájékoztatta ennek lehetőségéről az (cég 1) vezetőjét, utóbbi a (nemzetközi női sportági szervezet neve)-vel történt egyeztetés alapján továbbította, hozzájárulnak ahhoz, hogy kivételesen a (helyszín 4) legyen a verseny helyszíne. Erre vonatkozóan WhatsApp üzenetben tájékoztatta (személy 3) ((nemzetközi női sportági szervezet neve) elnök-vezérigazgató) az alperest a következőkről: „rendelkezem a játékosok támogatásával, hogy a Klubban kerüljön a verseny megrendezésre, ha (város 3 neve) nem tud működni”.

[32] Ezt követően a (nemzetközi női sportági szervezet neve) képviselőjében (személy 8) vette fel a kapcsolatot az alperessel, hogy a nevezett (város 4 neve)-i (sportág neve) klub helyszíni ellenőrzését mielőbb elvégezhessek. A (nemzetközi női sportági szervezet neve) részéről a megfelelőséget minősítő (személy 2)-vel e-mailben történt kapcsolatfelvétel alapján 2020. január 31. napjára jelölték ki a bejárást.

[33] A tervezett helyszíni szemle megtartására nem került sor, mert az alperes az felperes elnökének utasítására levélben lemondta a (sportág neve) verseny megrendezését.

[34] Erre az elnök azon tájékoztatása alapján került sor, mely szerint a kormányzat nem támogatja a (sportág neve) versenyt, azt le kell mondani, erről a szerződés aláírásáról korábban már értesült személyi kör is tájékoztatást kapott. Az alperes – a felperes képviselőjében – az általa aláírt és (személy 4), az (cég 1) vezetőjének megküldött levélben a 2020. február 17-i kezdő időponttal tervezett (sportág neve) verseny megrendezését mondta le, egyúttal visszavonhatatlan kötelezettséget vállalt arra, hogy a felperesi szakszövetség 2020. április 15. napjáig az (cég 1)-nek megfizet 325 000 USD-t, a járulékokkal, és a játékosoknak a költségeivel együtt.

[35] A fenti események után a 2022. február 6-ai elnökségi ülésen – az elnök bérleti szerződés aláírására és a 2020. évi (sportág neve) verseny lemondására vonatkozó tájékoztatását követően – az alperes a főtitkári munkaköréről lemondott.

[36] Ezt követően a munkaszerződést a felek közös megegyezéssel megszüntették. E tárgyban két megállapodás is született:

[37] A 2020. február 6. napján kelt munkaviszonyt megszüntető okirat tartalma szerint a felek abban állapodtak meg, hogy a munkavállaló alperest munkavégzési kötelezettség terheli a munkaviszony megszűnésének napjáig, és az utolsó munkában töltött nap megegyezik a munkaviszony megszűnésének napjával. A 3. pontban a felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy mint munkáltató a munkaviszony megszűnésére tekintettel bruttó 5 havi alapbér összeget megfizet az alperes részére. A 4. pontban kötelezettséget vállalt arra, hogy a munkaviszony megszűnéséig esedékes pénzbeli járandóságait, továbbá a munkaviszony megszűnésével kapcsolatos igazolásokat a munkaviszony megszűnésétől számított 5 munkanapon belül eljuttatja az alperesnek.

[38] A 9. pontban a felek egybehangzóan kijelentették, a megállapodást annak tudatában kötik, hogy egymással szemben a munkaviszonyból eredően – a jelen megállapodásban foglaltakon túlmenően – semmilyen további igényük nincsen, ekképpen a felek a közöttük fennállt munkaviszonyt 2020. május 31. napjával lezártnak tekintik.

[39] A 2020. május 6. napján kelt második megállapodásban változatlanul rögzítették, hogy a jogviszony megszűnésének időpontja 2020. május 31. napja, de 2020. február 7. napjától felmentették az alperest a munkavégzési kötelezettség alól. A 3. pontban rögzítették, a munkavállalót – a munkaviszonyának megszűnéséig terjedő időre számított alapbérén kívül – egyéb pénzbeli juttatás nem illeti meg.

[40] A 2020. évi (nemzetközi női sportági szervezet neve) verseny elmaradásának kivizsgálását a felperes Ellenőrző Testülete 2020. február 25-én tartotta meg, amelyen az alperes, a felperes jogásza, (tanú 5), (tanú 2), mint új főtitkár, valamint a bizottság tagjai vettek részt. Rögzítették, hogy 2020. szeptemberétől az alperes tárgyalásokat folytatott a (nemzetközi női sportági szervezet neve) verseny esetleges (város 1 neve)-i megrendezése érdekében a magyar állami szervekkel, a (nemzetközi női sportági szervezet neve)-vel és a jogtulajdonossal, az (cég 1)-gyel. Az angol nyelvű szerződést a (cég 1) jogtulajdonos képviselője 2020. január 8-án írta alá, az alperes pedig 2020. január 22-én. A szerződés az elkövetkezendő három évre kötött egy esetleges hosszabbítási lehetőséggel. Megállapították, hogy a volt főtitkár sok és komoly hibát követett el az elmúlt hónapok során ezzel kapcsolatban. Az elsődleges hiba az volt, hogy az elnökséget nem tájékoztatta a tárgyalások, levelezések menetéről, semmilyen információt nem adott a témában. Súlyos hibát követett el a szerződés aláírásával, amelyre felhatalmazása sajnálatos módon nem volt a felperes elnökségétől, jól lehet ezzel komoly kötelezettségvállalást tett a felperes nevében. A kötelezettségvállalás anyagi kártérítés jogcímén jelentkezik, amely 325 000 USD. A fenti megállapítások egyértelművé teszik alperes teljes mértékű felelősségét a kialakult helyzetben.

[41] A bérleti szerződés véglegesítése és annak másik fél részére történő megküldése felől az alperes nem intézkedett. Az alperes főtitkári pozícióból való távozását követően az új

főtitkár, (tanú 2) 2020. február 18. napján közölte a (cég 1)-vel, hogy megküldi a teljes bérleti szerződést, DHL útján. 2020. február 24. napján (személy 9) – a (nemzetközi női sportági szervezet neve) torna jogtulajdonosának képviselőjében eljáró jogász – tájékoztatta (tanú 2) főtitkárt, másolatban pedig az felperes elnökét, – hogy a DHL-től értesítést kapott mikorra várható a szerződés érkezése, amely igazoltan 2020. február 26. napján megtörtént. A szerződés perfektuálódása (véglegesítése) ez utóbbi dátumra tehető.

[42] A felperes elnöksége 2020. május 13-án lemondott. Az új tisztségviselők megválasztására 2020. július 27. napján került sor.

[43] Az új vezetőség 2020. augusztus 11. napján elnökségi ülést tartott (személy 10) pénzügyi biztos jelenlétében. A pénzügyi biztos a felperes kintlévőségeit és kötelezettségeit felmérte, és ennek eredményeként konszolidációs tervet készített, mely mintegy 3,5 milliárd forint hiányt mutatott ki. Ezen a napon az elnökség a (határozatszám 2) Eln. Határozattal az aggályos, nem a szövetség érdekeit szem előtt tartó nagy értékű szerződések, így a (cég 1) ((cég 1)) céggel kötött szerződést a februári (nemzetközi női sportági szervezet neve) torna megrendezésére, valamint az egyéb szerződések felmondását, illetve megszüntetését határozta el, azzal, hogy az ehhez szükséges jogi és sportdiplomáciai lépéseket a lehető legrövidebb időn belül megteszi. Elrendelte továbbá minden egyéb, a tartozásállományban szereplő szerződés felülvizsgálatát.

[44] A fenti napon megszületett a (határozatszám 3) Eln. Határozat, amely szerint „Az elnök haladéktalanul büntetőfeljelentést tesz (alperes neve) volt főtitkár ellen, mert elnökségi határozat, fedezet és szerződött helyszín hiányában kötötte meg a (cég 1) céggel a szerződést a (nemzetközi női sportági szervezet neve) torna magyarországi megrendezésére, egyben kéri a hatóságot, hogy vizsgálja meg a (cég 3) és az (cég 4) cégekkel ugyancsak (alperes neve) volt főtitkár által kötött ügyleteket is.” Az elnökség ezen határozatot egyhangúlag hozta meg, amelyet a felperes honlapján is közzétett.

[45] A következő elnökségi ülés megtartására 2020. október 6-án került sor. Ekkor született meg a (határozatszám 4) Eln. Határozat, amelyben az elnökség arról döntött, hogy a (cég 1) ((cég 1)) gazdasági társasággal aláírt szerződés ellenére 2021-ben, illetve 2022-ben nem kerülnek versenyek megrendezésre. A döntésről mind a (cég 5)-et ((cég 1)), mind a (nemzetközi női sportági szervezet neve)-t a szövetség írásban értesíti, és felhívja a (nemzetközi női sportági szervezet neve) figyelmét arra, hogy a februári verseny kapcsán (város 1) ne kerüljön be a versenynaptárába. Az (cég 1) részéről érkezett egyezségi ajánlat tekintetében az elnökség akként határozott, hogy bekéri a (cég 1) költségeit alátámasztó dokumentumokat, és ennek érdekében haladéktalanul megkeresi a (cég 1)-t.

[46] A Kormány a (Z számú) Kormányhatározattal rendelkezett arról, egyetért a felperes működési feltételeinek stabilizálása (konszolidációja) és az általa megvalósítandó szakmai programok, fejlesztések támogatásával. Ennek eredményeként a (cég 6) és a felperesi szakszövetség között 2020. szeptember 24. napján (okirat száma) számon támogatói okirat aláírására került sor, melyben a kormányhatározatban rögzített támogatási cél megvalósításához 2 500 000 000 forint összegű támogatást nyújtott a (cég 6) (72. sorsz. beadv. mell.).

[47] Ezt követően folytatott egyeztetést a felperesi szakszövetség a (cég 1)-vel. (Személy 4), a (cég 1) vezetője 2020. szeptember 30. napján a felperes új elnöke részére küldött levelében 1 645 147 USD, valamint 550 000 € összeg megfizetésére tett javaslatot a szerződés megszüntetése esetére. A felperes elnöke 2020. október 26. napján kelt válaszelevelében 412 500 € és 351 625 USD összeg megfizetésére tett ajánlatot (31. sorsz. elők. irat F/38-F/39).

[48] Az egyeztetés eredményeként 2020. december 2-án megszületett a „Settlement and Mutual Release Agreement” – Elszámolási és Kölcsönös Felmentési Megállapodás, amelyben a (cég 1) és a felperes a bérleti szerződés megszüntetésében állapodott meg. Ellentételezésként a felperes vállalta, hogy 412 500 €-t és 351 625 USD-t megfizet a (cég 1) részére, mellyel szabadul a bérleti szerződésben foglalt valamennyi kötelezettség teljesítésétől nemcsak a 2020., de a 2021. és 2022. évekre vonatkozóan is. A megállapodás alapján a felperes 252 998 744 forintot fizetett meg a (cég 1) részére akként, hogy a (Z számú) Korm. alszámláról 2020. december 2-án 104 836 994 forintot, valamint 148 161 750 forintot átutalással teljesített (Keresetlevél mell.). A (cég 6) által biztosított támogatás elszámolásában feltüntetésre került a 2022. december 2. napján jogdíj címén kifizetett 252 998 744 forint (80. sorszámon csatolt pendrive adathordozó).

[49] A peres felek a munkaviszony fennállása alatt 2019. április 1. napján a (verseny 2 neve) megrendezésével összefüggésben megbízási szerződést is létesítettek, amelyben a felperes kötelezettséget vállalt a 2019. április 1-től 2019. október 31. napjáig terjedő időre bruttó 12 219 102 forint ellenérték megfizetésére, ezt követően havonta minden hónap 10. napjáig bruttó 1 335 000 forint megbízási díjat határoztak meg. A megbízási szerződést 2020. május 29. napján a felek közös megállapodással megszüntették, tekintettel arra, hogy a 2020. évi (verseny 2 neve) döntő nem került megrendezésre. A bizonylatok tartalma szerint a felperes összesen 12 500 000 forintot fizetett meg megbízási díj címén az alperesnek.

[50] A felperes ismeretlen tettes ellen büntetőfeljelentést tett, majd pedig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Bünygyi Igazgatósága Vizsgálati Osztály 2021. október 13. napján kelt, (ügyszám 1).bű számú határozatában bűnygyek egyesítéséről rendelkezett, ennek következtében a hűtlen kezelés bűntett elkövetésének gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen az (ügyszám 1) bűnygyi számon folytatott büntetőűgynek az (ügyszám 2) iktatószámú büntetőűgyhöz történő egyesítésére került sor.

[51] Az alperes 2018. évben bruttó 11 820 000 forint munkabérben részesült, valamint egyéb jogcímen 33 812 000 forint jövedelemre tett szert. 2019-ben 11 820 000 forint munkabérben, és további 14 887 641 forint megbízási díjban részesült a (verseny 2 neve) szervezésével összefüggő megbízási szerződés alapján. 2020-ban, május 31. napjáig bruttó 4 925 000 forint munkabér, valamint a (verseny 2 neve)-ből eredően 6 671 345 forint megbízási díj, és 5 havi társas vállalkozóként kapott bevételként, bruttó 805 000 forint képezte a jövedelmét. Ebben az évben adóbevallásában feltüntette, az (ország 2 neve)-i (verseny 9 neve) (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) torna versenyigazgatói feladataiért kapott 8 880 500 forintot, amely után (ország 2 neve)-ben adózott, így ez csak tájékoztató jellegű adatként szerepelt az adóbevallásában. Alperes 2021-ben társas vállalkozásból származó éves jövedelme 2 841 400 forint volt, az egész éves jövedelem fedezetét a novemberben tartott (verseny 2 elnevezése), illetve az (verseny 9 neve) szervezésében vállalt munkák biztosították részére, amelyekre a cége szerződött. 2022-ben

szintén társas vállalkozásból származó jövedelme volt 2 400 000 forint összegben, amelyet az (verseny 9 neve) szervezésében vállalt munka biztosított részére.

[52] Az alperes 2020. májusában és júniusában tárgyalásokat folytatott telefonon, valamint Zoom online kapcsolaton keresztül a (külföldi szövetség neve) (a továbbiakban: (szövetség rövid neve)) alelnökével, (személy 11)-gyel egy szakmai tanácsadói megbízás megszerzése érdekében, amelynek során az alperest 2 évre évi 100 000 USD dollár nettó díjazás ellenében sportigazgatóként foglalkoztatták volna. A (szövetség rövid neve) ekkor 3 jelölttel tárgyalt: egy szerb sportszakemberrel, továbbá (személy 12)-vel, a Nemzetközi (sportág neve) Szövetségben évtizedek óta tevékenykedő személlyel, valamint az alperessel. Ennek keretében 2020. augusztus 5-én a (szövetség rövid neve) alelnöke, (személy 11) és az alperes egy „munkaköri meghatározás” elnevezésű ún. „Job Discription” megállapodást írtak alá. Ebben rögzítették, hogy a felek között létrejött szóbeli megállapodás alapján a (szövetség rövid neve) jelen munkakör meghatározás formájában összegzi az ajánlatát, amelyet (alperes neve) úr (alperes) felé tett. Jelen ajánlat elfogadását követően a formai szerződés előkészítésre kerül a felek számára aláírás céljából. A felajánlott pozícióként professzionális szaktanácsadó munkakör került megjelölésre, aki felügyeli a (szövetség rövid neve) új sportstratégiájának bevezetését, tanácsadást végez, és amennyiben szükségesnek látja a (szövetség rövid neve), úgy a nemzetközi (sportág neve) színpadán való képviselést is ellátja. A munkakapcsolat tanácsadói megállapodásban került rögzítésre az alperessel, mint magánszeméllyel. A vállalt díj évi nettó 100 000 USD, továbbá a szükséges költségek, amely szerint a saját adófizetési kötelezettségét teljesíteni köteles az alperes, amelyet költségként megtérít számára a (szövetség rövid neve), miután az összeg igazolásra, bemutatásra kerül. Amennyiben a (szövetség rövid neve)-nek kell adót fizetni, úgy ezen adókat is megtéríti részére. Elvárás volt, hogy az alperes (ország 2 neve)-be utazzon, amikor az szükséges, de az utazási költségeket a (szövetség rövid neve) vállalja. A szerződés 2 éves időtartamát a felek 2020. szeptember 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig tervezték egy nem kötelező érvényű meghosszabbítási záradékkal, ami további 1 évre szólhat.

[53] A 2021. június 15. napján a (szövetség rövid neve) alelnöke által alperesnek írt levele szerint „Jelen nyilatkozatunk a közöttünk létrejött megállapodás megerősítésére szolgál, amely szerint Önt szakmai tanácsadónak kinevezzük az (ország 2 neve)-i (sportág neve) Szövetség új sportstratégiájának megvalósítása, ellenőrzése kapcsán, valamint vezető tanácsadóként való részvételére a nemzetközi ügyekkel kapcsolatban. A megállapodásunk 2 éves határozott időtartamra szólt, 2020. szeptember 1-jével kezdődően. Előzetes megállapodásunk szerint a szolgáltatásaiért fizetendő díjak: 100 000 USD évente, plusz az egyéb felmerülő költség. Megerősítjük, hogy a véglegesítésre, vagyis a fenti szerződés aláírására kizárólag azért nem került sor, mert tudomásunkra jutottak a felperes által a magyar médiában közölt tények, amelyek szerint Ön jelentős kárt okozott a felperesnek, és emiatt büntetőeljárás van folyamatban Ön ellen. Jelen nyilatkozatunkat az Ön kérésére tesszük, és kifejezett beleegyezésünket adjuk ahhoz, hogy ezt bizonyítékként felhasználja a folyamatban lévő bírósági eljárásban (város 5 neve)-n, Magyarországon. Biztosíthatom, hogy részünkről kétség nem merült fel az Ön szakmai kompetenciáját illetően, de biztos vagyok benne, hogy megérti, a jelenlegi körülmények között nem volt más választásunk. Sok sikert kívánunk Önnek a jövőre nézve, üdvözlettel: (személy 11) alelnök.” (17. sorszámú beadvány A/2/2. sz. melléklet)

A felperes keresete, az alperes viszontkeresete, az ellenkérelmek

[54] A felperes 2021. február 8. napján keresetet terjesztett elő, kérve, hogy a bíróság kötelezze az alperest 252 998 744 forint, valamint ezen összeg után 2020. január 23. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére kártérítés jogcímén. Emellett kérte az alperes perköltségben marasztalását is a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés alapján.

[55] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását, valamint a felperes perköltségben marasztalását kérte, egyúttal viszontkereset-levelet is előterjesztett a felperessel szemben, amelyben kérte a felperes kötelezését elmaradt munkabér, kártérítés, valamint rendkívüli munkavégzésért járó ellenérték megfizetésére. A tőkekövetelések után késedelmi kamatot igényelt és perköltség felszámítást is bejelentett.

Az elsőfokú bíróság részítése

[56] A bíróság a 2023. június 22. napján kelt 3.M.70.079/2021/97. számú részítéletével a felperes kártérítés iránti keresetét elutasította, egyúttal a felperest bruttó 15 760 000 forint elmaradt munkabér megfizetésére kötelezte az alperes részére annak késedelmi kamatával együtt, valamint 5 080 000 forint perköltség megfizetésében is marasztalta a felperest.

Az ítéltábla részítése

[57] A részítélet ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban a Szegedi Ítéltábla 2024. március 21. napján kelt Mf.I.40.060/2023/7. számú részítéletével az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta, egyúttal kötelezte a felperest 2 000 000 forint másodfokú eljárási költség megfizetésére az alperes javára.

Az alperes részítélettel el nem bírált viszontkeresete

[58] Az alperes összecszerúségében módosított, a részítélettel még nem elbírált viszontkeresetében a felperes 62 132 000 forint kártérítés megfizetésére kötelezését kérte, emellett rendkívüli munkavégzésért járó ellenérték címén 20 759 104 forintot, valamint ezen összeg után 2020. június 5. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot igényelt, továbbá perköltséget is felszámított.

[59] Az érvényesíteni kívánt jog körében a kártérítési igény kapcsán a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 9. § (1) bekezdés és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §, 2:43. § b) pont, 2:45. §, 2:53. §, az Mt. 166. § (1) és (2) bekezdés, az Mt. 167. § (1) bekezdés, az Mt. 177. §, a Ptk. 6:518. §, 6:520. §, 6:522. §, 6:527. § és 6:532. § rendelkezéseire hivatkozott.

[60] A rendkívüli munkavégzés ellenértéke körében az érvényesíteni kívánt jogot az Mt. 139. § (1), (2), (3) bekezdéseire, 130. § (3) bekezdésre, 140. § (1), (2), (3) bekezdéseire alapította.

[61] A kártérítési igénye kapcsán előadott tényállítása szerint a felperes nagy nyilvánosság előtt, a honlapján és Facebook oldalán, továbbá az egyéb hírportálokon olyan nyilatkozatokat, közléseket tett, amelyek személyére vonatkozó valótlan tényeket tartalmaztak. Ilyen volt pl. „az alperes 3,5 milliárd forint tartozást halmozott fel, felhatalmazás nélkül kötött szerződést,” stb. Ezek a nyilatkozatok valótlan tényeket állítottak, továbbá alkalmasak voltak arra, hogy a valós tényeket hamis színben tüntessék fel, ezáltal a becsületének és jóhírnevének sérelmét valósították meg.

[62] E tárgyban jogi érvelésként azt adta elő, hogy az Mt. 9. § (1) bekezdés alapján a munkavállaló és a munkáltató személyiségi jogainak védelmére, ha a törvény másként nem rendelkezik, a Ptk. 2:42-54. §-át kell alkalmazni azzal, hogy a 2:53. § alkalmazásakor az Mt. kártérítési felelősségre vonatkozó szabályai az irányadók. A Ptk. 2:42. § kimondja a személyiségi jogok általános védelmét, a 2:43. § pedig az egyes nevesített személyiségi jogokat sorolja fel, közöttük a becsülethez és a jóhírnévhez való jogot. A Ptk. 2:45. § meghatározza a becsület megsértésének tényállását, valamint megfogalmazza a jóhírnév sérelmét.

[63] A személyiségi jogok megsértése esetére a Ptk. 2:52. § (1) bekezdés elsősorban a sérelemdíj fizetését rendeli szankcióként alkalmazni, azonban a Ptk. 2:53. § alapján lehetőség van arra, hogy a károsult – azaz akinek a személyiségi jogait megsértik – kártérítést követeljen abban az esetben, ha a személyiségi jog megsértéséből eredően kárt szenved. Jelen esetben számszerűsíthető kár érte, mert a felperes nagy nyilvánosság előtt tett nyilatkozatai által megvalósított becsület és jóhírnév sérelme miatt elesett egy külföldi megbízási szerződéstől, ezáltal egy pontosan meghatározható összegű megbízási díj, mint jövedelem maradt el. Erre tekintettel a személyiségi jogának megsértése kapcsán nem sérelemdíjat, hanem kárának megtérítését igényli.

[64] A jogszabályhoz fűzött magyarázatra, valamint a Ptk. tervezetéhez fűzött szakértői javaslatra is hivatkozva kiemelte: előfordulhat olyan eset, hogy az, akinek személyiségi jogait megsértették, kárt szenved. Ebben az esetben a sértett fél a jogellenesen okozott károkért való felelősség szabályai szerint követelheti a jogsértőtől kárának megtérítését. Jelen tényállásnál rendkívül lényeges az Mt. 9. § (1) bekezdésének hivatkozott rendelkezése, amelynek értelmében a Ptk. 2:52. § (2) és (3) bekezdés, valamint a Ptk. 2:53. § alkalmazásakor az Mt. kárfelelősségre vonatkozó szabályai irányadók. Ez azt jelenti, amennyiben a munkáltató sérti meg a munkavállaló személyiségi jogait, úgy a munkavállaló az Mt. 166. § (1) bekezdés alapján követelhet kártérítést. Ennek megfelelően a munkáltatónak meg kell térítenie a munkavállaló kárát. A felelősség alóli mentesülés is az Mt. szabályai szerint alakul.

[65] Hangsúlyozta, az Mt. 166. § a Ptk.-nál szigorúbb, objektív kárfelelősségi alakzatot rendel alkalmazni a munkáltató által elkövetett személyiségi jogsértés esetére. A munkáltatói kárfelelősséghez fűzött magyarázatból kiemelte, a munkáltatói kárfelelősség tárgya a munkavállaló munkaviszonnyal összefüggésben elszenvedett károsodásának reparációja. A munkáltatói felelősség szigorú, ún. objektív felelősség, amely jogi természetét tekintve a polgári jogi veszélyes üzemért fennálló felelősséggel rokon. A munkáltatói kárfelelősség karakterisztikusan kártelepítési, illetve kockázatviselési jellegű. A munkavállaló fokozott védelmet élvez.

[66] A kárfelelősség objektív, a munkáltató oldalán fel sem merül a vétkesség kérdése, mint feltétel. A munkáltató felelőssége megállapításához három pozitív, és még egy negatív konjunktív feltétel együttállása szükséges. A három pozitív feltétel: kár keletkezése, a munkaviszony fennállása, a munkaviszony és a kár közötti ok-okozati összefüggés, míg a negatív feltétel, hogy a munkáltató ne tudja kimenteni magát. A munkavállaló bizonyítási kötelezettsége így a károkozás és a munkaviszony közötti ok-okozati összefüggésre, a kár keletkezésére, és annak mértékére terjed ki. A kimentési esetek, okok fennállta tekintetében a munkáltatónak kell bizonyítania. Kiemelte, hogy a munkáltatónak az Mt. XIII. fejezetében szabályozott kártérítési felelőssége kontraktuális felelősség, a munkáltató a munkavállalónak a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kárát köteles megtéríteni, vagyis a felelősség egyik jogalapi eleme a felek közötti munkaviszony.

[67] Hangsúlyozta, a munkáltatói kárfelelősség szabályait kell alkalmazni azokra az esetekre is, amikor a kár ugyan a munkaviszony megszűnte után jelentkezik, azonban a munkajogviszony fennállása alatt keletkezett. Összefügghet a munkaviszonnyal az a kár is, amely a jogviszony megszűnését követően keletkezik. (BH2001. 87.)

[68] Álláspontja szerint okfejtését támasztja alá a Kúria 1/2018. (VI. 25.) KMK véleményének indokolása is, amely szerint a munkaviszonnyal összefüggés a felek között fennálló, vagy fennállt munkaviszony és a kárnak e jogviszonnyal való összefüggése a munkaviszonyból folyó valamely tevékenység (magatartás, mulasztás) és a károsodás közötti kapcsolat alapján állapítható meg. A munkaviszonnyal összefüggés megállapítható akkor is, ha a körülmények – akár írásba foglalt munkaszerződés nélkül – a jogviszony fennállására utalnak.

[69] Jelen esetben nem vitatott, hogy a peres felek között munkaviszony állt fenn, és az sem, hogy a felperes által nagy nyilvánosság előtt, a becsületét és jóhírnevét sértő állításokat tett, melyek összefüggésben álltak a munkaviszonyával. A felperes közlései arra vonatkoztak, hogy milyen elítélendő dolgokat tett, milyen károkat okozott volt munkáltatójának, azaz a felperesnek azon időszak alatt, amikor még a felperes alkalmazásában állt, milyen hiányt halmozott fel, milyen elszámolási gondok maradtak utána.

[70] A becsületének és jóhírnevének megsértése és az általa elszenvedett kár közötti ok-okozati összefüggést bizonyítja a (szövetség rövid neve) alelnöke által írt levél. Emellett az alelnök, (személy 11) elektronikus hírközlő hálózat útján történő tanúkénti meghallgatására tett indítványt a kár mértéke, valamint a becsületét és jóhírnevét sértő állítások, és a kár bekövetkezése közötti ok-okozati összefüggés bizonyítására.

[71] A felperes előadta, 2020. májusában és júniusában tárgyalásokat folytatott a (szövetség rövid neve) vezetőjével, és más (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) tornák jogtulajdonosaival, nagy nemzetközi (sportág neve) akadémiák vezetőivel a további foglalkoztatása érdekében. A tárgyalások célja az volt, hogy nevezett szervezetek foglalkoztassák versenyigazgatóként vagy szakmai tanácsadóként. A felperes jogellenes magatartása folytán megjelenő sajtóhírek, tényközlések, Facebook közösségi oldalon tett nyilatkozatok megakadályozták és ellehetetlenítették ennek a szerződésnek a végleges megkötését. A szerződéskötés elmaradásának egyetlen és közvetlen okozója a felperes által

közzétett lejárato sajtónyilatkozatok, és a közösségi oldalon való közlések voltak. Okirati bizonyítékként hivatkozott (személy 11), a (szövetség rövid neve) alelnöke által 2021. június 15. napján kelt angol nyelvű nyilatkozat egyszerű, magyar nyelvű fordítására is. (17. sorszámú alperesi beadvány A/2/2. számú melléklet)

[72] Véleménye szerint az érvényesített kártérítési igényét az Mt. 169. §-176. § szerinti rendelkezések alapján kell elbírálni. A kárigénye nem az Mt.-ben szabályozott „klasszikus” munkavállalói elmaradt munkabér, vagy rendszeres juttatás, amelyet az Mt. 169. § (1) bekezdése rendez. Nem elmaradt jövedelemre alapított kártérítési igényt fogalmazott meg, követelése egy konkrét megbízásnak az elmaradása és a konkrét megbízási jogviszonyból származó elmaradt bevételnek a reparációjára irányul, azt a számszerűen meghatározott megbízási díjat követeli, amitől okirattal bizonyítottan a felperes jogellenes magatartásának okán esett el.

[73] Hivatkozott arra, hogy az Mt. 177. § a kár megtérítésére egyebekben a Ptk. 6:518-534. § rendelkezéseit írja elő alkalmazni. Ebből következik, valamint a jogszabályhoz fűzött kommentárból is levezethető, amennyiben az Mt. nem rendelkezik a munkáltató által okozott kár megtérítésével kapcsolatos valamely kérdésről, akkor a Ptk. 6:518.-534. §-ait kell alkalmazni. A Ptk. 6:527. § (1) bekezdés előírja, hogy a károkozó a kárt pénzben köteles megtéríteni. A munkajogban az in integrum restitutio a jogviszony természete miatt háttérbe szorul, és a munkáltatónak elsősorban a munkavállaló kárát kell megtéríteni, mert az eredeti állapot helyreállítása adott esetben lehetetlen. Ilyenkor a kártérítés célja a károsultat olyan helyzetbe hozni, ami a legteljesebb mértékben megközelíti a kár elszenvedését megelőző ép és egészséges állapotot. (Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.21.664/2010/5.) Abból kell kiindulni, hogy az Mt. 166. § (1) bekezdés, amely arra kötelezi a munkáltatót, hogy a munkavállalónak a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kárát térítse meg, a Ptk. hivatkozott rendelkezése szerint főszabályként pénzben kell megtéríteni. A Ptk. 6:522. § (1)-(3) bekezdés is alkalmazandó a munkaviszonyokra is, amely a károsult teljes kárának megtérítési kötelezettségét írja elő.

[74] A kártérítés a károsodás bekövetkezésekor nyomban esedékes, amelyet a Ptk. 6:532. § ír elő. A kárért felelős személy helyzetére a szerződés teljesítésében késedelmes kötelezettre irányadó szabályokat megfelelően alkalmazni kell.

[75] Előadta továbbá, hogy a felperes jogellenes magatartása folytán megjelent sajtóhírek, a felperes képviselőinek nyilatkozatai, a Facebook közösségi oldalon tett bejegyzések ellehetetlenítették a szerződések végleges megkötését. A felperesnek ez a magatartása sérti az Mt. 6. § (2) bekezdésében írt, a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelő eljárást, a kölcsönös együttműködést és azt, hogy nem lehet olyan magatartást tanúsítani, amely a másik fél jogát, vagy jogos érdekét sérti. Emellett az Mt. 7. § (1) bekezdés is megfogalmazza a joggal való visszaélés tilalmát.

[76] Sérelmesnek tartotta, hogy a felperes 2020. augusztus 13-án honlapján közölte a „Fontos döntések az elnökségi ülésen” címmel, a (határozatszám 3) Eln. sz. Határozat: „Az elnök haladéktalanul büntetőfeljelentést tesz (alperes neve) volt főtitkár ellen, mert elnökségi határozat, fedezet és szerződött helyszín hiányában kötötte meg a (cég 1) (a továbbiakban:

(cég 1)) céggel a szerződést a (nemzetközi női sportági szervezet neve) 250-es torna magyarországi megrendezésére, egyben kéri a hatóságot, hogy vizsgálja meg a (cég 3) és a (cég 4) cégekkel ugyancsak (alperes neve) volt főtitkár által kötött ügyleteket is..”

[77] A szövetség honlapján 2020. szeptember 16-ai – „Lezajlott a közgyűlés” – címmel megjelent tájékoztató szintén rögzíti, hogy „a szakszövetség elnöke megtette a büntetőfeljelentést a korábbi főtitkár, (alperes neve) ellen”.

[78] A személyét sértő kommunikáció tovább folytatódott, mert a 2021. március 24-én a felperes honlapján tette közzé: „Több mint 250 millió forint a kár, keresetet nyújtott be a felperes”. A tájékoztatás tartalma szerint „A felperes 253 millió forint és késedelmi kamatok megfizetését követeli a korábbi munkavállalójától tekintettel arra, hogy álláspontja szerint 2020. januárjában pénzügyi fedezet, elnökségi jóváhagyás és szerződött helyszín hiányában írt alá egy három évre szóló bérleti szerződést a (cég 1) gazdasági társasággal a (város 1 neve)-i (nemzetközi női sportági szervezet neve) 250-es torna kapcsán”...”Az okozott kár egyébként ennél is sokkal jelentősebb lenne, közel félmilliárd forint,”... „A felperes új elnöksége úgy döntött, hogy a büntetőfeljelentés megtételét követően peres úton visszaköveteli (alperes neve)-től az általa okozott kárt. A korábbi vezetés időszakában megkötött további szerződések vizsgálata alapján már több büntetőfeljelentés született, illetve áll előkészítés alatt.”

[79] Az atlaltszo.hu weboldalán megjelent 2020. október 14-ei cikkből kiemelte: „A nyomozó hatóságnak (NAV) hűtlen kezelés és költségvetési csalás ügyében kell vizsgálnia és bizonyítékokat gyűjteni, a felperestől évek alatt „kikezelt” és (cég 5) három bűnvádi feljelentéssel is megtámadott, több milliárdos, értelmetlen és célszerűtlen pénzfelhasználásban. A korábban (tanú 1) országgyűlési képviselő elnökletével irányított felperesnél is nehéz lesz bizonyítani azokat a kártételeket, amelyeket egyelőre a gyanúsított nélküli bűncselekményekben a mostani elnök, (személy 13) szerint csak a volt főtitkár, (alperes neve) követhetett el”.

[80] A (portál 2) online felületén 2021. március 24-én jelent meg: „Új elnökség is alakult, amely azóta próbálja eltakarítani az előző vezetés piszkát, benne a majd 3 milliárd forint adósságot és furcsa körülmények között kötött érthetetlen és lezáratlan nemzetközi szerződéseket.”

[81] Emellett közzétételre kerültek a 2020. december 1-jei elnökségi ülés határozatai, amelyből az derül ki, hogy „az elnökség jóváhagyta egy új, e kár enyhítését szolgáló megállapodás aláírását a (cég 1) gazdasági társasággal. Ezzel szemben ezzel lényegében de facto bizonyítottá vált, hogy (alperes neve) tevékenységével mekkora – információink szerint több száz milliós – anyagi kárt okozott a felperes-nek. Mindezért az elnökség (határozatszám 5) számú határozatában arról rendelkezett, hogy: A szövetség a (cég 1) gazdasági társasággal megkötött „Settlement and Mutual release agreement” elnevezésű megállapodásban foglaltak alapján jelentkező kárának megtérítése érdekében indítson bírósági eljárást (alperes neve) korábbi főtitkárral szemben. Ez azt jelenti, hogy ha a korábbi feljelentés megállja a helyét, úgy valóban lehetőség lesz arra, hogy bíróság előtt feleljen tetteiért (alperes neve)”. Ez a cikk a (portál 4) oldalon jelent meg „Bíróság elé kerül (alperes neve)?” címmel.

[82] A felperes hivatkozott továbbá a (portál 1), a (portál 2), valamint a (portál 3) és a (portál 4) oldalakon megjelent közlésekre is.

[83] A (portál 1) „(sportág neve) háború – (személy 13): Haladéktalanul juttassák vissza a szövetség számlájáról leemelt 500 millió forintot” elnevezésű írással összefüggésben azt emelte ki, azok tartalma a jelenlegi felperesi vezetéstől származik, amit igazolt, hogy „a szövetség pénteken az MTI-hez eljuttatott tájékoztatása szerint” szövegrész is.

[84] Az (portál 5) oldalán jelent meg, hogy „(személy 13), a felperes nemrégiben megválasztott elnöke adott interjút, amiben arról beszélt, (...) mindenekelőtt szembe kell néznünk azzal, hogy az előző szövetségi vezetés nem átlátható körülmények között kötött szerződéseket nemzetközi (sportág neve) tornák rendezésére. Áll minden vizsgálat elé a volt főtitkár, akit (személy 13) feljelent.”

[85] A (portál 6) weboldalán közzétételre került, hogy „a felperes – honlapjának szerdai tájékoztatása szerint – 253 millió forint és a késedelmi kamatok megfizetését követeli korábbi munkavállalójától.” Ezt követően ismerteti a kifogásolt elnökségi határozat tartalmát is.

[86] A felperes 2020. augusztus 31. napján tette közzé honlapján, mely ott a mai napig megtalálható az Ellenőrző Testület jelentése a felperes 2019-es gazdálkodásáról, annak 7.) pontja rögzíti: „(alperes neve) főtitkár az év folyamán felvett 23,5 millió forint készpénzt elszámolásra a pénztárból, amivel az év végéig nem számolt el.”

[87] Alperes viszontkeresete ténybeli alapjaként előadta továbbá, hogy a személyét és jóhírnevét sértő nyilatkozat jelent meg a (portál 2)/sport oldalán 2020. augusztus 31-én is: „(személy 13): Ha az állam nem lenne a sport legnagyobb támogatója, számos sportág működésképtelen lenne” cikkben, továbbá a (portál 1)/sport oldalon 2020. augusztus 14-én „(személy 13) feljelenti a volt főtitkárt, a nyomozók megszállták a (sportág neve) szövetséget” hírben, a (portál 1)/sport oldalon 2020. augusztus 27-én „Százmilliókat emeltek le a (sportág neve) szövetség számláiról, ráadásul becsúszt egy bődületes hiba is a végrehajtásba” cikkben, amelyből kiemelte a személyét sértő közlemény: „A megválasztott vezetőség egyértelműen kijelentette, hogy nem maradhat következmények nélkül az elmúlt években összehozott 3,5 milliárd forintos hiány, ezért első lépésként a szervezet új elnöke, (személy 13) büntetőfeljelentést tett (alperes neve) korábbi főtitkár ellen.”

[88] A (portál 3) weboldalon „Milliárdos adósság, elszámolási gondok és fedezet nélküli megállapodás, a (sportág neve) szövetség feljelenti a korábbi főtitkárt” 2020. augusztusban megjelent cikk, az kifogásolt elnökségi ülésen született határozat idézése után állította „a szakszövetség több milliárd forint tartozást halmozott fel”. A (portál 4) 2020. október 9-én „Felfelé bukott a menesztett főtitkár” című cikkben tett alperes személyét sértő bejegyzést: „Bizarrnak nevezhető hírre bukkantunk: magyar tornaigazgató irányítja az október végi (ország 2 neve)-i (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) versenyt. A jelentős megbízatás általában megsüvegezendő, ám igencsak árnyalja a helyzetet, hogy az érintettnek az felperes főtitkári posztjáról (többek között) a vitatható, jogilag és pénzügyileg megkérdőjelezhető nemzetközi szerződése miatt kellett távoznia.” Alperes mindezekén túl a (portál 4) 2020. szeptember 17-én megjelent „Pénzügyek: zűrös számlák nyomában” cikkére

is hivatkozott, amelyben a felperes elnökének közlését ekként rögzítették: „A szövetség keddi közgyűlésén (személy 13) felperes elnök ismét bejelentette, hogy megtette a büntetőfeljelentést a korábbi főtitkár, (alperes neve) ellen.”

[89] Alperes hangsúlyozta az ismertetett sajtóközlemények súlyos érdeksérelmet okoztak számára, a szakmai megítélését oly mértékben lerontották, hogy elhelyezkedése ellehetetlenült a felperesnél fennállt jogviszonyának megszűnését követően. A felperes a saját honlapján közzétett tájékoztatókban, a Facebook oldalán tett bejegyzéseiben kész tényként közli, hogy neki felróható a hatalmas pénzügyi veszteség, és teszi ezt úgy, hogy tudomása szerint vele szemben büntetőeljárás nincs folyamatban, sem gyanúsítottként, sem tanúként kihallgatására nem került sor, bűnösségét nem állapították meg. Az a tényállítás, hogy kárt okozott a felperesnek, ez csak a felperes perbeli álláspontja lehet, tekintettel arra, hogy jogerős döntés a kártérítési felelősségét nem állapította meg.

[90] Egyértelműen nyilatkoztak a nemzetközi szervezetek, társaságok, hogy a végleges szerződést kizárólag annak okán nem kötik meg, mert negatív sajtóhírek jelentek meg személyét illetően. Hangsúlyozta emellett, a felperes továbbra is folytatja vele szemben a jogellenes kommunikációt jelen peres eljárás időtartama alatt is annak ellenére, hogy a bíróság hivatott eldönteni a felek jogvitáját, és állást foglalni abban, a magatartása károkozónak minősíthető-e. A közlések mindig azzal végződnek, hogy ellene büntetőeljárás van folyamatban, és jelentős összegeket tüntetnek fel.

[91] Ezzel összefüggésben kérte, a bíróság kötelezze a felperest a saját honlapján és Facebook oldalán megjelentetett internetes közléseinek hitelt érdemlő formában történő benyújtására. Ezek a nyilatkozatok, közlések pontos ismerete nyilvánvalóan nélkülözhetetlen a felperes által okozott kár megítélése megalapozottsága kérdésében, és a felperes felelősségének megállapításához, a kárigény okozati kérdéseinek feltárásához.

[92] Az alperes személyes előadásában érvelését azzal egészítette ki, hogy még a felmondási idejét töltötte a felperesnél, amikor telefonon egyeztettek a (szövetség rövid neve) vezetőivel a tanácsadói megbízási jogviszonyról. Feltételként kérte, nem költözik (ország 2 neve)-be, de vállalja az időszakos kinn tartózkodást, amelynek utazási költségeit a szövetség felvállalta. A feladata: az utánpótlás, a támogatás, a szponzoráció, a nemzetközi versenyeztetés, valamint a stratégia felállítása volt. Állította, hogy az alelnökkel kifejezetten abban egyeztek meg, hogy 2 évre kötik meg a tanácsadói szerződést évente 100 000 USD díjazás ellenében, így 2 évre 200 000 USD jövedelemtől esett el.

[93] Tudomása van arról, hogy a 2020. július végén megválasztott új elnökség olyan kommunikációt folytatott, és olyan közléseket tett közzé, amelyek szerint büntetőfeljelentést tettek ellene hűtlen kezelés és egyéb bűncselekmények miatt, emellett még a felperesi vezetőségből néhányan erről a nemzetközi (sportág neve) élet szervezőit személyesen is értesítették és ezek a hírek a nemzetközi (sportág neve) világban nagyon gyorsan elterjedtek. Ennek volt az a következménye, hogy bár elkészült és aláírták a 2020. augusztus 5-én kelt angol nyelvű ún. munkaköri leírást, azonban 2020 szeptemberében a (szövetség rövid neve) alelnöke mégis arról értesítette, nem kötnek vele szerződést. Amikor rákérdezett, hogy ennek mi az indoka, egyértelműen közölték, nem a szakmai hozzáértését, kompetenciáját vonják kétségbe, hanem a körülötte kialakult helyzet miatt, a Magyarországon megjelent sajtóhírek,

és a felperes nyilvános közlései alapján jutottak arra a következtetésre, hogy ezt a megállapodást nem vele kötik meg.

[94] Az alperes viszontkeresetében rendkívüli munkaidőre járó munkabér címén 20 759 104 forintot, valamint ezen összeg után 2020. június 5. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatának megfizetését is igényelte.

[95] Ezzel kapcsolatban azt adta elő, hogy a munkaviszonya alatt mindennapos volt a rendkívüli, munkaidőn túli munkavégzés. Ez még inkább jellemző volt a felperes szervezésében rendezett (sportág neve) tornák, nemzetközi (sportág neve) versenyek előkészítése és lebonyolítása idején. Ezek kiemelt jelentőségű, de fokozottabb munkamegterhelést jelentő események voltak. Ilyen a (verseny 3 neve), a (verseny 2 neve) rendezése, az (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) (verseny 4 neve), az (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) (verseny 5 neve), a (nemzetközi női sportági szervezet neve) (verseny 6 neve), az (verseny 7 neve) versenyek, felnőtt magyar bajnokság, a (sportág neve) bál szervezése, és más nemzetközi, sportdiplomáciai feladatok a versenyek és a hazai (sportág neve) kapcsán. A rendkívüli munkavégzés a felperesi szervezet érdekében történt, amelyeket a munkáltatói jogkör gyakorlója rendelt el. Alperes tényállításait egyrészt az elektronikus levelezés adatainak tartalmával, valamint tanúk vallomásával kívánta bizonyítani.

[96] A (verseny 2)-vel kapcsolatos szervezési feladatok ellátása, már 2019 áprilisától megkezdődött az ezzel kapcsolatos előkészületi munkálatok 2019 októberétől növekedtek meg. Ekkoriban már akár napi 10 óra munkavégzés is felmerült. Hangsúlyozta, a munkaszerződés 2.3 pontjában kikötötték, hogy mint munkavállaló vállalja, feladatát legjobb tudása, szakértelme alapján látja el, és a munkaidejét a munkáltató céljának megvalósítására fordítja. A 3.3 pontban abban állapodtak meg, hogy a munkáltató a munkaviszony megszűnése/megszüntetése esetén a Munka Törvénykönyvének rendelkezései szerint köteles a munkavállalónak a munkaviszonnyal összefüggő okmányait és a részére járó valamennyi esedékes iratot kiadni, pénzbeli juttatást és egyéb járandóságot kifizetni. Arra tekintettel, hogy a munkaszerződésben általános munkaidőt – napi 8 óra, heti 40 óra – kötöttek ki, ezért a rendes munkaidőre járó munkabérén felül a rendkívüli munkaidőre bérpótlékkal növelt díjazás illeti meg attól függően, hogy ez munkanapra, hétvégi pihenőnapra vagy munkaszüneti napra esett.

[97] Hivatkozott továbbá arra, hogy a Magyarországon megrendezett (nemzetközi női sportági szervezet neve) és (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) versenyek kapcsán azok előkészítése, lebonyolítása rendkívüli munkateljesítményt igényelt nem csak tőle, hanem a munkatársaitól is, azonban a teljesített többlet munkaórák ellenére díjazásban nem részesült, mert az akkori vezetőségnek az volt az álláspontja, hogy a versenyeken való tevékenység szorosan kapcsolódik a főtitkári pozícióhoz, ezért külön díjazás nem jár. Több alkalommal előfordult, hogy az itthon megrendezett nemzetközi tornán versenyigazgatói és egyéb tanácsadói feladatokat látott el, és emellett a főtitkári munkaköri feladatait is elvégezte. Ebben kollégái ugyancsak rendkívüli munkateljesítménnyel vettek részt, mindezt díjazás nélkül tették a versenyek sikeres lebonyolítása érdekében, ezzel nemcsak a (sportág neve)-t népszerűsítették, hanem Magyarországot bevonták a nemzetközi (sportág neve) életbe. Az nem összeférhetetlen, hogy főtitkári munkaköre mellett adott esetben egy (nemzetközi férfi

sportági szervezet neve) vagy (nemzetközi női sportági szervezet neve) tornaverseny versenyigazgatói feladatait is ellátta.

[98] Az elnöknek és a vezetőségnek egyaránt jelezte, hogy a munkáját a napi 9-től 17 óráig tartó munkaidőben nem képes elvégezni. Kért segítséget, ennek eredményeként alkalmazták 2019-ben (tanú 4 neve)-t asszisztensként, aki részben vett át feladatokat tőle, mert nem napi 8, hanem sokszor napi 14-16 órát is munkával töltött.

[99] Emellett elvárás volt vele szemben, hogy a nemzetközi (sportág neve) versenyeken való részvétel során a főtitkári munkából adódó feladatokat is elvégezze. Ezek a nemzetközi versenyek általában egybekapcsolódtak a nemzetközi (sportág neve) szövetség vagy az európai (sportág neve) szövetség közgyűlésével, vagy (nemzetközi férfi sportági szervezet neve), (nemzetközi női sportági szervezet neve) versenyigazgatói találkozókkal, mert rendszerint azokat mindig nemzetközi (sportág neve) versenyekhez kapcsolják. Ilyenkor nem a mérkőzéseken volt, hanem üléseken, megbeszéléseken vett részt, egyeztetett a nemzetközi szövetségek tagjaival. Ez számára napközben munkavégzést jelentett és nem szórakozással járt. A tárgyalások, ülések befejezését követően pedig az aznap küldött üzeneteket, e-maileket válaszolta meg, ezzel is főtitkári feladatait látta el.

[100] A rendkívüli munkavégzés ellenértéke iránti igényét 2018. március 1. napjától 2019. szeptember 28. napjáig terjedő időszakra kívánta érvényesíteni, amelyet az egyes események és azok időpontjainak, valamint a rendkívüli munkavégzés óraszámának feltüntetésével egy táblázatban foglalt össze. (58. sorszámú alperesi beadvány A/8/2. számú melléklet). Emellett CD és pendrive adathordozókon tényállításának alátámasztására, a túlmunka tételek igazolására az email levelezése adatait bocsátotta a bíróság rendelkezésére.

[101] Hangsúlyozta, a táblázatban bírósághoz benyújtott és kidolgozott beadványában nem azokat az e-maileket tüntette fel, amelyekre csak egysoros vagy 1-2 mondatos választ adott, hanem azokat, amelyekhez vagy mellékletek voltak csatolva, vagy nagyobb terjedelműek voltak.

[102] Hangsúlyozta, az Mt. szabályai alapján a bérpótlék a rendes munkaidőre járó munkabérén felül jár, ebből következik, hogy megilleti a rendkívüli munkavégzési időre járó időarányos munkabére, valamint a túlóra pótlék is. Ez esetben az egy órára járó alaphéti úgy kellett megállapítani, hogy a havibér összegét elosztotta az adott hónap általános munkarend szerint teljesítendő órák számával. Itt figyelembe vette, hogy a napi tényleges, illetve a heti munkaideje a munkaszerződésének 4.3 pontja szerint napi 8 óra, heti 40 óra. Az Mt. irányadó rendelkezése alapján az osztószám 174, amelyre 50%-os mértékű túlóra pótlék jár, ha a munkaidőbeosztás szerinti napi munkaidőt meghaladóan elrendelt rendkívüli munkaidőben, a munkaidőkereten felül vagy az elszámolási időszakon felül végzett munka esetén. 100%-os mértékű túlóra pótlék akkor illeti meg, ha heti pihenőnapra vagy heti pihenőidőre elrendelt rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés történt. A számítás során az alaphériből, a havi bruttó 985 000 forintból indult ki, és a számítás során ezt osztotta 174-gyel, így 5 660 forint a túlórápótlék egy órára eső díja. Ennek alapulvételével számította ki a mellékelt táblázatban is rögzített rendkívüli munkavégzés ellenértékének összegét.

A felperes viszontkeresetre előadott ellenkérelme

[103] A felperes a viszontkeresettel szembeni ellenkérelmében az alperes viszontkeresetének elutasítását és az alperes perköltség fizetésére kötelezését kérte.

[104] Elsősorban alaki, másodsorban érdemi védekezést terjesztett elő.

[105] Kérte, hogy a Pp. 242. § (1) bekezdése alapján a Pp. 508. § (5) bekezdésre figyelemmel az eljárást a bíróság részben szüntesse meg. Érvelése szerint az alperes kártérítési igénye nem a munkaviszonyával áll összefüggésben, hanem valójában egy harmadik személlyel tervezett megbízási szerződés elmaradt jövedelmét kívánja érvényesíteni, így álláspontja szerint annak elbírálására a munkaügyi bíróságnak sem hatásköre, sem joghatósága nincs. A megbízási szerződésből fakadó igény nem kapcsolható össze jelen perrel, mert nem minősül adhéziós pernek. Az alperes által felhozott precedens döntések arra mutatnak rá, hogy az alperesi igény nem sorolható az adhéziós munkaügyi per kategóriájába. A hivatkozott összes eseti döntés az adott munkaviszony során keletkezett egészségkárosodás vagy sérelemdíj igény tárgyában született, amely nem azonos az alperes igényének jogalapjával. Adhéziós igényt csak a munkaviszonnyal kapcsolatosan lehet előterjeszteni, az alperes saját hivatkozása szerint is. Ebben a körben valóban beletartoznak a személyiségi jogi igények, azonban jelen ügyben az alperes nem ilyen igényt érvényesít, hanem azt arra alapozza, hogy a felperes valótlan, megtévesztő tényállításai következtében nem kötött vele megbízási szerződést egy külföldi harmadik személy. Nem személyiségjogi igényt érvényesít, hanem egy jövőben megkötni kívánt, nem a munkajog által szabályozott, nem a magyar munkajogi szabályok hatálya alá eső, sőt nem is a közösségi jog hatálya alá tartozó polgári jogi szerződéstől esett el állítása szerint.

[106] Mindezekre tekintettel az alperes kártérítési igénye esetében az eljárás megszüntetésének van helye.

[107] Felperes az érdemi védekezés körében a viszontkereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes közösségi oldalán tett olyan közlései, mint „munkaügyi keresetet indított a felperes korábbi vezető beosztású alkalmazottja ellen kártérítés megfizetése iránt”, vagy – „mivel a szövetség álláspontja szerint a korábbi főtitkár 2020 januárjában pénzügyi fedezet, elnökségi jóváhagyás és szerződött helyszín hiányában írta alá egy három évre szóló bérleti szerződést az (cég 1) ((cég 1)) gazdasági társasággal a (verseny 8 neve) néven elhíresült (város 1 neve)-i (nemzetközi női sportági szervezet neve) 250-es torna kapcsán” nem károkozó magatartásként értékelhető, hanem az Alaptörvényben megfogalmazott kötelezettségének tett eleget, amely a közpénzekkel való gazdálkodás nyilvánosságára vonatkozik.

[108] A magyar jogforrási hierarchia csúcsán álló alaptörvényi rendelkezésekből következő a közpénzek átláthatóságának felhasználására vonatkozó alapelvek betartása nem jelenthet egyúttal károkozó magatartást, így az alperes ezen viszontkereseti követelése teljességgel alaptalan. Az Alaptörvény a közpénzek fogalmát a költségvetéshez, a költségvetésből nyújtott támogatásokhoz vagy kifizetésekhez kötheti. Tartalmazza azt is, hogy a támogatás felhasználására irányuló tevékenységnek átláthatónak kell lennie. A közpénzekkel gazdálkodó minden szervezet köteles a nyilvánosság előtt elszámolni a közpénzekre vonatkozó gazdálkodásával. Az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV.

törvény célja, hogy a közpénzekből finanszírozott minden támogatás átlátható, a nyilvánosság által ellenőrizhető legyen. A közpénz fogalmának meghatározását ezen törvény nem tartalmazza, azonban a részletszabályok alapján egyértelmű, hogy a pénzben juttatott támogatásokra terjed ki.

[109] Hivatkozott emellett a Kúria Joggyakorlat-elemző Csoportjának 2017. El. II. JGY 3. számú a közérdekű adatok kiadásával kapcsolatos perek bírósági gyakorlata tárgykörében készült összefoglaló véleményére, amelyben rögzítették, hogy a közpénzekkel összefüggő, annak felhasználására vonatkozó adatokat fő szabály szerint nem lehet üzleti titokként kezelni, és nem lehet a kiadásuk iránti kérelem teljesítését megtagadni.

[110] Az felperes Alapszabály 39. § (1) bekezdés k) pontja rögzíti, hogy a szakszövetség közvetlenül is részesülhet állami támogatásban. Az állami támogatás a költségvetésből származó támogatás, mely közpénznek minősül. A felperes működését javarészt állami támogatásból, állami kifizetésekből és állami vagyonból finanszírozza. A fentiek alapján az állami támogatás felhasználásával a felperes-nek, mint közpénzekkel gazdálkodó szervezetnek a nyilvánosság előtt el kell tudnia számolni. Az információhoz való jog a polgár, és különösen a sajtó joga arra, hogy a társadalmat kifejezetten érintő kérdésekről, a közügyekről, így a közpénzek felhasználásáról is információt kapjon, hogy ezáltal eleget tehessen tájékoztatási kötelezettségének. Az Alkotmánybíróság számos döntésében rámutatott arra, hogy az Alaptörvény XXXIX. Cikk (3) bekezdés alapján a nyilvánosság előtti elszámolásra a „közpénzekkel gazdálkodó minden szervezet köteles...” [21/2013. (július.19.) AB határozat 25/2014. (július 22.) AB határozat]. Az EH2019. 51. számú eseti döntés rögzíti, hogy „A közpénzekkel gazdálkodó minden szervezet közérdekű adatként köteles a nyilvánosság előtt elszámolni a tevékenységével”. A felperes működésének túlnyomó részét – a 2020. évben egészen pontosan 92%-át – közpénzből finanszírozta, ennél fogva köteles a nyilvánosság előtt elszámolni a közpénzekre vonatkozó gazdálkodásával. Ez pedig kiterjed arra is, hogy az alperes sorozatos kötelezettségszegéseivel felhalmozott pénzügyi hiány megtérítésére a felperes milyen intézkedéseket tett, illetve helyezett kilátásba. Ez alapján kijelenthető, hogy a felperes károkozó magatartást nem fejtett ki, hanem éppen ellenkezőleg, tényszerűen tájékoztatta a közvéleményt arról, hogy az alperes mint a felperes volt főtitkára, pénzügyi fedezet, elnökségi jóváhagyás és szerződött helyszín hiányában írt alá egy három évre szóló jogbérleti szerződést és ezzel kár okozott. Ez okból a felperes oldalán károkozó magatartás nem merülhet fel.

[111] Az alperes által hivatkozott cikkek, sajtóközlemények kapcsán a felperes kiemelte, ezek egyszerű tájékoztatásokat tartalmaznak az általa megtett intézkedésekkel kapcsolatban. Ezek különböző hírportálokon jelentek meg, saját közösségi oldalán csak két cikk található, amely a (határozatszám 3) elnökségi határozat, valamint a felperes által 2020 szeptemberi közgyűléssel kapcsolatban megjelent közlemény, amely utóbbi úgy fogalmaz, hogy „Ezzel összefüggésben fontos fejlemény volt, hogy elnök úr megtette a büntetőfeljelentést a korábbi főtitkár, (alperes neve) ellen, ...”. A becsület és jóhírnév megsértésének nem nevezhető az említett két közlés. A (portál 2), a (portál 1), a (portál 4) és egyéb hírportálokon megjelenő cikkek esetében az alperes az adott médiatartalom szolgáltatóval szemben tudna fellépni akár sajtóhelyreigazítási kérelemmel, illetve sérelemdíj, vagy kártérítés iránt. E tekintetben hiányzik az oksági kapcsolat a megjelent cikk és a felperesi magatartás között, mert a sajtószervek közlései nem az felperes közléseinek minősülnek.

[112] Az alperes jogalapi hivatkozásai tekintetében felperes kifogásolta, hogy hol az Mt-re, hol a Pp. rendelkezéseire hivatkozik, mindig arra a jogszabályhelyre, amelyik számára kedvezőbb. Állítása szerint az Mt. 166. § (1) bekezdése alapján követel kártérítést a, de a kár, ami érte, nem az Mt-ben szabályozott munkavállalói elmaradt jövedelem vagy elmaradt rendszeres juttatás, hanem a Ptk. 6:522. § (2) bekezdés b) pont szerinti elmaradt vagyoni előny, ekként a kárigényére az Mt. 169-176. § rendelkezései nem vonatkoznak, az ott szabályozott levonási szabályokat nem kell alkalmazni, mert a kártérítési igénye tisztán a Ptk.-ban szabályozott elmaradt vagyoni előny.

[113] Az alaki kifogás körében előadottakat fenntartva arra hivatkozott, hogy a viszontkereset munkaügyi bíróság általi befogadására azért kerülhetett sor, mert az alperes kártérítési igénye (értvényesíteni kívánt jog) a munkaviszonyból ered vagy azzal áll összefüggésben. Ebből következően az alperes kártérítési igényének vizsgálatára elsődlegesen az Mt. rendelkezései irányadók, és csak mögöttes szabályként jelenik meg a Ptk.

[114] A kommentár irodalom is így tekinti, hogy a Ptk. 6:518-534. § rendelkezéseit csak annyiban kell alkalmazni, amennyiben az Mt. 166-177. § azt nem szabályozza. Ehhez képest az Mt. 169. § (2) bekezdés kifejezetten rögzíti: „A munkaviszonyon kívül elmaradt jövedelemként a sérelem folytán elmaradt egyéb rendszeres, jogszerűen megszerzett jövedelmet kell megtéríteni.” Az ilyen kereset csak akkor képezheti a kártérítés alapját, ha azt megelőzően a jövedelem rendszeres volt. Az alperes által a jövőben esetleg megkötésre kerülő megbízási szerződés és az az alapján neki járó megbízási díj minden bizonnyal nem rendszeres, jogszerűen megszerzett jövedelem, így azt munkaügyi perben nem lehet követelni. Az alperes erre tekintettel nyilatkozott úgy, hogy akkor az Mt. 177. § szerinti utaló szabályt alkalmazva inkább áttér a Ptk. 6:522. § rendelkezésének (2) bekezdés b) pontjára, és ezt a kártérítést elmaradt vagyoni előnyként érvényesíti. A Ptk. hivatkozott rendelkezései azonban csak annyiban érvényesülhetnek és alkalmazhatók, ha azt az Mt. nem szabályozza. Az Mt. azonban részletesen szabályozza, hogy a kár szempontjából mi vehető figyelembe elmaradt jövedelemként és melyek a levonás szabályai, amelyet az Mt. 172. § ír elő.

[115] Felperes kifogásolta, hogy az alperes egyáltalán nem volt figyelemmel az Mt. 172. § szerinti, az elmaradt jövedelem járulékokkal történő csökkentésének szabályára. E vonatkozásban a tényállítása hiányos, mert azt, hogy 2020. június 1. napjától hol, mikor, milyen bevételre tett szert, ismerni kell ahhoz, hogy a levonás elvégezhető legyen és a viszontkereset ezáltal összecszerúságában is vitatható legyen felperesi részről.

[116] Bizonyítási indítványt tett a NAV adatközlés céljából történő megkeresésére, hogy az alperes hol, milyen időszakban állt Magyarországon jogviszonyban, mi volt a bevallott adózott jövedelme a kérdéses időszakban. Megjegyezte, még ez sem ad teljes képet, mert az alperes az utóbbi időben főként külföldön állt alkalmazásban. Ennek az elsőfokú bíróság eleget tett, és a tényállás tartalmazza is az alperes adóbevallása szerinti jövedelmeit 2020-2022 évek vonatkozásán.

[117] A felperes arra hivatkozott továbbá, hogy a munkajog alapvetően egy elkülönült jogterület a jogrendszeren belül, a Ptk.-nak az Mt. szempontjából beazonosítható szabályaiba tételes jogilag részletesen beépítésre került az Mt.-be, illetve a Ptk.-t szelektíven mögöttes, illetve kiegészítő joganyagként vette figyelembe az Mt. a kodifikáció során. Alperes előadása

szerint kártérítési igénye összefüggésben áll a felperessel fennállt munkaviszonyával, ezért a viszontkeresetben érvényesített kártérítés jogalapi hivatkozása az Mt. 166. §-án alapul. Alperes maga választotta azt, hogy a jelen munkaügyi peren belül érvényesíti viszontkeresetlevél formájában a kártérítés iránti igényét. Annak sem lett volna akadálya, hogy egyező jogi érvelés mentén egy polgári perben érvényesítse kártérítési igényét, ekkor is hivatkozhatott volna a személyiségi jogsértésre és a Ptk. 2:45. § szerinti jóhírnév sérelmére. A Ptk. 2:53. § a deliktualis felelősség alkalmazásának szabályait írja elő, és végső soron a Ptk. 6:519. és 6:522. § (1) bekezdés b) pontját hívta fel. Ebben az esetben viszont az Mt. 166-177. § szabályai nem alkalmazhatók, így elmaradt vagyoni előnyként ezt az alperes nem érvényesítheti, csak elmaradt egyéb rendszeres jogszerűen megszerzett jövedelem esetében. Felperes megjegyezte, az alperest ebben az esetben is a Ptk. 6:525. § szerinti kárenyhítési kötelezettség terheli, és figyelembe kellene venni, hogy milyen munkaviszonyra vagy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonya állt fenn a kérdéses időszakban, és abból milyen díjazást realizált. Utalt arra, adott esetben a különböző munkák egymással összeférhetetlenek is lehetnek, azaz a (szövetség rövid neve)-nél betöltött tanácsadói pozíció mellett elképzelhető, hogy nem tudott volna az alperes olyan egyéb megbízásokat vállalni, amelyeket munkaviszonya megszüntetésével már tudott és ellátott. Mindezekre tekintettel felperes szerint a kártérítési kereset elutasításának van helye.

[118] Felperes felhívta a figyelmet továbbá az Mt. 167. § (1) bekezdés második mondatának azon rendelkezésére, amely szerint nem kell megtéríteni azt a kárt, amellyel kapcsolatban a munkáltató bizonyítja, hogy annak bekövetkezése a károkozás idején nem volt előre látható. Abban az esetben, ha a felperes a saját közösségi oldalán közzétett cikkek károkozó magatartás kifejtésének minősülnek, a felperesnek semmilyen módon nem kellett volna előre látnia azt, hogy az államháztartásból származó forrás felhasználásával és elszámolásával kapcsolatosan a nyilvánosság tájékoztatása, amely egyébként az Alaptörvényből eredő kötelessége volt, az alperesnek mint volt munkavállalónak kárt okozhat.

[119] Kiemelte még, tudomása van arról, hogy az (ország 2 neve)-ben megtartott és a (szövetség rövid neve) által megrendezésre kerülő (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) 250 (sportág neve) verseny versenyigazgatói pozícióját időközben megszerezte az alperes, ez arra utal, hogy a (szövetség rövid neve) szakmai tanácsadói pozícióját viszont nem azért nem szerezte meg, mert lejárató kampány folyt vele szemben. 2020. október 23-án olyan cikk jelent meg, mely a (külföldi szövetség neve)-vel szorosan együttműködő személyként mutatja be az alperest, amely egyébként a (szövetség rövid neve) hivatalos honlapján is megtalálható. Felperes a közleményeket bizonyítékként csatolta. (109. sorszámú beadvány F/34. és F/35.) Hivatkozott továbbá arra is, hogy 2020-ban az (verseny 9 neve) záróünnepségén beszédet tartott az alperes, ezt a (szövetség rövid neve) oldalán megjelent nyilatkozat bizonyítja, (109. sorszámú beadvány F/36.), amely cáfolja azt az alperesi állítást, hogy a felperes magatartásának következtében a (szövetség rövid neve)-vel az együttműködés megghiúsult volna. Véleménye szerint ezt a lehetőséget nem a (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) vagy a (nemzetközi női sportági szervezet neve) nyomására szerezte meg, hanem kizárólag (személy 14)-nek – a (szövetség rövid neve) elnökének – köszönheti, aki személyes barátja.

[120] Felperesnek tudomására jutott az online sajtóban megjelent cikkekből, hogy az alperes (szövetség rövid neve) szervezésében 2020. október 26. és november 1. között megrendezett (verseny 9 neve) elnevezésű, (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) 250-es 273 345 USDösszdíjazású (sportág neve) verseny tornaigazgatói pozícióját elnyerte. Ezt a

(sportág neve)palya.hu, a (portál 2) és a (portál 7) online felületei is közleményként jelentették meg. Emellett beadványának mellékleteként csatolta a verseny megrendezéséről szóló hivatalos „fact sheet” elnevezésű tájékoztatót, amelyet a (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) állít ki a játékosok tájékoztatására az adott versennyel kapcsolatos legfontosabb információkkal, amelyben versenyigazgatóként (director) az alperes szerepel. Így elfogadhatatlan az az állítás, hogy a (szövetség rövid neve) szakmai tanácsadói pozícióját azért nem szerezte meg, mert a felperes lejárato kampányt folytatott vele szemben, mivel alperes 2 hónappal később a (ország 2 neve)-i (verseny 9 neve) (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) 250-es (sportág neve) verseny versenyigazgatói posztját mégis megkapta (20. sorszámú felperesi beadvány melléklete).

[121] Felperes álláspontja szerint az alperes közszereplőnek minősült. A közpénz felhasználása kapcsán a közszereplői minőség megállapíthatósága vonatkozásában a jelenlegi alapvető jogok biztosának jogelődjeként működő Ombudsman a (V) számú állásfoglalásában kifejtette, hogy „... minden olyan személyt közszereplőnek kell tekinteni, aki közhatalmat gyakorol vagy közpénzek felett rendelkezik. Megjegyezte azonban, hogy nem homogén személyi körrel van szó, ezért esetről-esetre vizsgálni kell, hogy az adott szituációban az érintett közszereplőnek minősül-e.”

[122] A Ptk. 2:44. § (1) bekezdés rendelkezik arról, hogy a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja; azonban ez nem járhat a magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével. A közszereplőt megillető személyiségvédelem szűkebb, mint más személy esetében. A Ptk. azonban nem határozza meg a közszereplő fogalmát, e körben csak az Alkotmánybíróság ad iránymutatást a határozataiban.

[123] Az alperes a felperes korábbi főtítkáráként általa önként vállaltan rendszeresen adott televíziós riportokat, rendszeresen szerepelt országos nézettségű televíziós műsorokban, amely műsorokban a szövetséget érintő közéleti kérdések kerültek megvitatásra, így az alperes e minőségében eljárva közszereplőnek minősül, ezért az ő vonatkozásában magasabb túrési kötelezettségről beszélhetünk.

[124] Az alperes rendkívüli munkavégzésért járó ellenértékre irányuló igényével kapcsolatban a felperes kifejtette, hogy a felek a 2020. február 6. napján kelt munkaviszonyt közös megegyezéssel megszüntető megállapodással, valamint a 2020. május 6. napján kelt megállapodással megszüntették. Ebben rögzítették már 2020. február 6-án, hogy „Egymással szemben a munkaviszonyból eredően – a jelen megállapodásban foglaltakon túlmenően – semmilyen további igényünk nincsen.”

[125] A bírói gyakorlat következetesen alkalmazza azt a polgári jogi elvet, hogy a joglemondás kiterjesztően nem értelmezhető (Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.686/2000/3.). Ezt a jogelvet az Mt. is tartalmazza az értelmezési alapelvek között az 5. § (2) bekezdésben, amely szerint a jogról lemondó vagy abból engedő nyilatkozatot nem lehet kiterjesztően értelmezni. Ide kapcsolódik az is, hogy a lemondás csak az annak időpontjában ismert követelésekre vonatkozhat. (EBH2003. 889.) A túlmunka mértéke már a közös megegyezéssel történő munkaviszony megszüntetésekor ismert kellett, hogy legyen az alperes

előtt. Amennyiben az alperes ilyen jellegű igényt kívánt volna előterjeszteni, akkor a szerződésben meg kellett volna erről állapotodni. A felek azonban arról állapotodtak meg, hogy a jogviszony megszűnésére tekintettel 5 havi alaphéti fizet meg a felperes, és megfizeti a munkaviszony megszűnéséig járó alaphéti, ki nem vett szabadságának arányos részét pénzben megváltja, a munkavállaló felé fennálló egyéb tartozásokat visszafizeti, de a felek valamennyi további igényükről lemondanak. Az újabb – 2020. május 6-ai – közös megegyezéssel megszüntetett megállapodás ezt annyiban módosította, hogy az alaphéti felül semmi más járandóság nem illeti meg az alperest. Így az alperes a saját jognyilatkozatának mondott ellent akkor, amikor túlmunka igényt érvényesít.

[126] Az alperes érvénytelenségi okot nem hozott fel a megállapodással kapcsolatban és nem lehet nyilvánvalóan semmisnek tekinteni az okiratot, hiszen arra a bíróság már részítéletet alapított. Emellett felperes hangsúlyozta, hogy az Mt. 28. § (7) bekezdés alapján a megtámadás határideje 30 nap, amely a tévedés felismerésétől vagy a jogellenes fenyegetés megszűnésétől kezdődik, emellett az elévülés szabályaira figyelemmel 6 hónap elteltével a megtámadás joga már nem gyakorolható. Az Mt. 28. § (8) bekezdésben írtak szerint a megtámadásra irányuló nyilatkozatot a törvényi határidőn belül írásban kell a másik féllel közölni. Az Mt. 287. § (3) bekezdése továbbá azt írja elő, hogy az egyoldalú jognyilatkozatot vagy megállapodást megtámadása esetén a megtámadás eredménytelenségének megállapításától számított 30 napon belül lehet a bírósághoz előterjeszteni. Az alperes ilyen igényt jelen perben már nem terjeszthet elő.

[127] Felperes hangsúlyozta, a rendkívüli munkaidő megállapításának egyik feltétele, hogy a munkáltató azt elrendelje. Nem rendkívüli munkaidő, amely időben az alperes valahol megjelenik, bár munkavégzési kötelezettsége nincs. A rendkívüli munkaidő teljesítése időtartamának és időpontjának bizonyítása is a munkavállaló terhére esik. A Kúria eseti döntése szerint a túlmunkadíj igény feltételezésekre, következtetésekre nem alapítható. Az igény elbírálásához nem elegendő a tényeket a bíróság elé tárni, szükséges azok bizonyítása is. A rendkívüli munkaidő biztosítása pedig nem tanúkkal, hanem a munkaidő nyilvántartásban írásban rögzített adatokkal bizonyítható.

[128] A munkaidő nyilvántartás és annak vezetése elmaradt, egyúttal megjegyezte, a felperes alapszabálya és SZMSZ-e szerint a nyilvántartás vezetése az alperes feladata volt mint főtitkáré.

[129] Emellett változatlanul fenntartotta azon álláspontját, hogy az alperes vezető állású munkavállaló volt, akinek az Mt. 209. § (4) bekezdés szerinti munkarendje kötetlen. Kötetlen munkarend esetén az Mt. munkaidő beosztásra vonatkozó szabályainak nagy részét nem kell alkalmazni. Azzal, hogy a munkavállaló a munkaidejét saját maga osztja be, nem kell többek között figyelemmel lennie a munkaközi szünetre, a maximális napi, illetve heti munkaidő mértékére, a vasárnapi, illetve a munkaszüneti napi munkavégzésre vonatkozó szabályokra. Mindez az Mt. 96. § (3) bekezdés a) pontjából vezethető le. A munkáltató kötetlen munkarend alkalmazása esetén nem köteles a munkavállaló munkaidejének nyilvántartására az Mt. 96. § (3) bekezdés b) pont szerint, így a feleknek jelenléti ív vezetéséről sem kellett gondoskodniuk, ehhez kötődően a munkavállalónak nem keletkezik rendkívüli munkaideje és a munkáltató sem köteles neki erre tekintettel pótlékot fizetni. Amennyiben az alperes nem minősülne az Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti vezető állású munkavállalónak, akkor is nem vitatottan kötetlen volt a munkaideje, ugyanis a beosztásából származó feladatok ellátásának

más jellegű munkarendben nem tudott volna eleget tenni, amire nagyon jó példa a rengeteg utazás. Az alperes maga is azt állította, hogy a munkaköréből eredő feladatokat 9-től 17 óráig tartó munkaidejében nem tudta ellátni, ezért munkarendje – annak ellenére, hogy a munkaszerződés ezt nem tartalmazza – valójában kötetlen volt. Ez akkor is tényszerű, ha a bíróság nem állapítja meg, hogy az alperes vezető állású munkavállalónak minősült.

[130] Felperes kifogásolta emellett, hogy az alperes által igényelt túlóra pótlék nem helytálló megfogalmazás, mert a rendkívüli munkavégzés alapján járó bér tekintetében az alperes határozott kereseti kérelmet nem terjesztett elő, így az érdemi elbírálásra alkalmatlan. A rendkívüli munkaidő alapja az egy órára eső távolléti díj összege és az is feltétele annak megítélésénél, hogy az alperes minden egyes munkanapra pontosan levezetve számolja ki az igényét. Csak ekkor bírálható el érdemben a viszontkeresete.

[131] Felhívta a figyelmet arra, hogy legfeljebb a viszontkereset benyújtásától számított három évre visszamenőleg érvényesítheti rendkívüli munkavégzés ellenértékére irányuló igényét az alperes.

[132] Arra hivatkozott továbbá, hogy a felek között 2019. április 1. napján aláírt határozatlan időtartamú megbízási szerződés is létrejött, amelyet 2020. május 29. napján szüntettek meg. A megbízási szerződésben is rögzítették, hogy közöttük munkaviszony áll fenn, azonban a megbízási szerződésben meghatározott feladatok nem tartoznak az alperes munkakörébe sem a felperes alapszabály szerinti tevékenységébe. Lényegében a (verseny 2 neve) megrendezésével, lebonyolításával kapcsolatos feladatok ellátására irányult ez a megbízási szerződés, azonban a szerződés létrejötte kapcsán is érdekes, hogy ezt akkor kötötték meg, amikor még Magyarország el sem nyerte a 2020 évi (verseny 2 neve) szervezési jogát. A megbízási díj 2019. október 31. napjáig terjedő időszakra egyszeri bruttó 12 219 102 forintról szólt, majd ezt követően 2019. november 1. napjától kezdődően havi bruttó 1 335 000 forintban határozták meg a felek a díjat. Ennek azért van jelentősége a rendkívüli munkavégzés jogcímén előterjesztett viszontkereseti igény kapcsán, mert munkaviszony állt fenn a felek között és egy megkérdőjelezhető tartalommal bíró megbízási szerződést kötöttek a feladatok ellátására. A napi 8 órás munkavégzés időtartamát figyelembe véve, ha az alperes további napi 8 órát az egyéb megbízási jogviszonyban is teljesített, ebben az időszakban 16 órára jönne ki a napi munkavégzése, amely mélyrehatóbb vizsgálódás nélkül is megállapítható, hogy a rendkívüli munkavégzés alapján előterjesztett igény nem lehetséges.

[133] Felperes vitatta a rendkívüli munkavégzéssel kapcsolatosan az alperes által előterjesztett 1220 oldalas melléklet bizonyító erejét. Hangsúlyozta, az e-mailekből kitűnik, hogy az alperes akként írt alá: „General secretary of Hungarian (sportág neve) Association, Tournament Director and (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) (verseny 10 neve), tournament director and (nemzetközi női sportági szervezet neve) (verseny 11 neve) (város 1), vice-president (sportág neve) Europe, azaz felperes főtitkár, (város 1) (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) 250 versenytorna igazgató, (város 1) (nemzetközi női sportági szervezet neve) tornaigazgató, Európai (sportág neve) Szövetség alelnök.” Ebből az következik, hogy a főtitkári pozíción túl további két igazgatói pozíciót betöltött, emellett az Európai (sportág neve) Szövetség alelnöke is volt. Az alperes az Európai (sportág neve) Szövetség igazgatósági ülésén történő részvételét kívánja a felperes munkaviszonyára elszámoltatni mint túlmunka követelést.

Az elsőfokú bíróság döntése és jogi indokai

[134] Az elsőfokú bíróság a pert lezáró ítéletével, a korábbi részítélettel még el nem bíralt két viszontkereseti követelésnek helyt adva kötelezte a felperest kártérítés címén 62 132 000 forint, valamint rendkívüli munkaidőre járó munkabér címén további 20 759 104 forint alperes javára történő megfizetésére. A tőkeösszegek után törvényes mértékű késedelmi kamatfizetési kötelezettséget írt elő, és elsőfokú perköltségben is marasztalta a felperest. Rendelkezett az állam által előlegezett költség, valamint a le nem rótt viszontkereseti eljárási illeték viseléséről. A bíróság ítéleti rendelkezéssel a felperes eljárás megszüntetésére irányuló kérelmét elutasította.

[135] A bíróság a felperes viszontkeresettel szembeni alaki védekezése kapcsán elsődlegesen arra tért ki, hogy a Pp. 508. § (5) bekezdése lehetővé teszi a munkaviszonnyal szorosan kapcsolatban lévő polgári jogi igény elbírálását a munkaügyi per keretei között. Az ún. adhézíós per biztosítja, hogy a felek az egyébként polgári perre tartozó további jogvitájukat egységesen egy per, vagyis a munkaügyi per keretében rendezhessék. Az alperes választása szerint ennek megfelelően kártérítési igényét viszontkeresettel a jelen munkaügyi perben eljáró bíróság előtt érvényesíthette. Az Mt. kártérítési felelősségre vonatkozó szabályait kell e viszontkeresetre vonatkozóan irányadónak tekinteni. A bíróság eseti döntések ismertetése nyomán arra következtetett, a Pp. 508. § (5) bekezdéséhez fűzött magyarázat is azt az álláspontot támasztja alá, hogy az Mt. 9. § alapján alkalmazandó Ptk. szabályaira alapítva a munkavállaló a munkaügyi perben eljáró bíróság előtt is érvényesíthet személyiségi jogsértésből eredő igényt. Az alperes viszontkereseti kárigényét a bíróság ebből a szempontból úgy minősítette, hogy az az Mt. 177. §-a alapján alkalmazandó Ptk. 6:522. § b) pont szerinti elmaradt vagyoni előny megtérítése iránti igény, mely munkaügyi perben érvényesíthető, arra munkaügyi bíróságnak hatásköre van, a hatásköri kifogás alaptalan, ezért a viszontkereset visszautasítását nem találta indokoltnak. Ez alapján sem volt indokolt az eljárás megszüntetése a kártérítési igény esetében. Az eljárás részbeni megszüntetésére irányuló felperesi kérelem így elutasításra került.

[136] A bíróság érdemi döntését indokolva elsődlegesen az alperes 62 132 000 forint és járulékaire irányuló kárigényére tért ki. Felsorolta és idézte a Ptk., valamint az Mt. e körben irányadó szabályait.

[137] A bíróság egyetértett az alperes személyiségi jogok sérelmével kapcsolatban kifejtett jogi érvelésével. Hangsúlyozta, a személyiségi jog megsértése mellett előfordulhat olyan eset, hogy a sérelmet szenvedett személyt effektív vagyoni kár is éri. Ez esetben az Mt. 166. § (1) bekezdés alapján követelhető kártérítés. Kifejtette az Mt. 166. § (2) bekezdésére utalva, hogy személyiségi jogsértés megvalósulása esetén a felelősség alóli mentesülésnek aligha lehet helye.

[138] A bíróság a továbbiakban az alperesi kárigény alapjául szolgáló felperesi magatartások kapcsán a becsület- és a jóhírnév sértés fogalmát és az azokhoz kapcsolódó elbírálási szempontokat elemezte, és kitért a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában szereplő vizsgálati szempontokra is.

[139] Kiemelte, az Mt. XIII. fejezetében szabályozott kártérítési felelősség kontraktuális felelősség, a munkáltató a munkavállalónak a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kárát köteles ez alapján megtéríteni. A felelősség jogalapi eleme a munkaviszony, mely jelen esetben a peres felek között fennállt. A további tényállási elemeket vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy a személyiségi jogsértés és a károkozás a felek között fennállt munkaviszonnyal összefüggésben valósult meg. Ezt alátámasztják az online felületeken a felperesi vezetők által közzétett nyilatkozatok, állítások, melyek alperes sportszakmai jóhírnevét sértették, azok alkalmasak voltak arra, hogy a valóságot hamis színben tüntessék fel. Ezeket az ítélet 8 pontban részletesen ismertette. Az idézett közlemények, sajtóhírek felperes vezetőitől származtak, az alperes személyére vonatkozó olyan objektív, valótlan tényállítást fejeztek ki, illetve a valós tényeket olyan hamis színben tüntették fel, amely a közmegítélés szerint alkalmas arra, hogy az alperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Ez egyúttal a kártérítési igény jogalapját is megteremti. A bíróság kitért arra, a perben nem volt bizonyított, hogy az alperes egy személyben döntött a jogbérleti szerződés aláírásáról, elnökségi jóváhagyás, illetve megfelelő pénzügyi forrás és helyszín hiányában. Az ezzel kapcsolatos hamis tényállítások a felperes részéről a honlapon, illetve a megjelölt online felületeken alkalmasak voltak az alperes szakmai jóhírnevének megsértésére.

[140] A továbbiakban a bíróság a tanúbizonyítás eredményét értékelte, mely álláspontja szerint alátámasztotta, hogy mindezekkel okozati összefüggésben került sor arra, hogy a (külföldi szövetség neve) nem kötötte meg a 2 évre szóló tanácsadói szerződést az alperessel, aki emiatt 200 000 USD díjazástól esett el. A bíróság álláspontja szerint az alperes a perben ezzel a kár összecszerúségét is bizonyította a kár bekövetkezése mellett, így az alperes 62 132 000 forint összegű kártérítési igényét megalapozottnak találta. Nem fogadta el a felperes – Mt. 169. § (2) bekezdésére utaló – azon érvelését, hogy az alperes a (külföldi szövetség neve)-től származó bevétel elmaradását azért nem érvényesítheti, mert a károkozást megelőzően ilyen rendszeres juttatása nem volt. Az Mt. 172. § szerinti levonás szabályait pedig azért nem látta relevánsnak, mert az alperes nem „klasszikus” elmaradt munkabért, hanem a Ptk.-ban szabályozott elmaradt vagyoni előnyt igényelt kártérítésként, a Ptk. 6:522. § (2) bekezdés b) pontja a levonás szabályát nem írja elő, a rendszeres elmaradt jövedelemre irányadó Mt. 172. § pedig ez esetben nem alkalmazható.

[141] A bíróság a továbbiakban a rendkívüli munkaidőre hivatkozással követelt többlet bérkövetelést vizsgálta. Elsődlegesen idézte az Mt. ezzel kapcsolatos rendelkezéseit. Kiindulópontnak tekintette, hogy a perben a Pp. 365. § (1) bekezdése alapján az alperesnek, mint állító félnek kellett bizonyítania, hogy a rendes munkaidőn túl, munkaidő-beosztásától eltérően többletmunkát végzett, melyet a munkáltató rendelt el és amelyet a munkáltató érdekében, munkaviszonyával összefüggésben látott el. A szolgáltatott bizonyítékokkal szemben a felperest terhelte annak bizonyítása – egyfajta kimentési bizonyítás körében –, hogy nem volt rendkívüli munkavégzése az alperesnek, illetve az nem annyi munkaidő volt, mint amennyit fel kívánt a perben számítani.

[142] A felperes határozott perbeli álláspontja az volt, hogy az alperes túlóradíjazás iránti igénye teljes mértékben alaptalan, mivel rendkívüli munkát egyáltalán nem teljesített. E viszontkereseti követelés kapcsán a bíróság abból indult ki, hogy a felek között fennállt munkaszerződés tartalma szerint (4.3. pont) az Mt. általános munkarendre vonatkozó szabályától eltérést nem tettek a felek, általános napi munkaidőben állapodtak meg, azaz napi 8, illetve heti 40 óra munkaidő teljesítésére volt köteles az alperes.

[143] A bíróság álláspontja szerint a felperest terhelte a perben annak bizonyítása, hogy az alperes munkarendje az írásbeli kikötés hiánya ellenére kötetlen volt. Ebből a szempontból a bíróság ismételten állást foglalt a tekintetben, hogy az alperes nem minősült az Mt. 208. § (1) bekezdés szerinti vezetőállású munkavállalónak. E körben utalt a részítéletben már kifejtett jogi érvekre, melyet a másodfokú bíróság is elfogadott. Tekintettel arra, hogy az alperes nem volt vezetőállású munkavállaló, így az ennek kapcsán hivatkozott kötetlen munkarend sem volt megállapítható esetében. Az eljárásban bizonyítottá vált, hogy a felperesnél papír alapú munkaidő-nyilvántartást alkalmaztak, az alperesre vonatkozó jelenléti ív hiányából azonban nem következik, hogy a rendkívüli munkavégzés ellenértékére ne tarthatna igényt. A munkáltató érdekkörébe tartozó mulasztás az ő terhére értékelhető és nem eredményezi a munkavállaló túlmunkaigényének elvesztését. A bíróság a közvetett bizonyítékok értékelésével is megállapíthatja a munkavállaló által teljesített túlmunka idejét. A tanúvallomásokot értékelve, különösen (tanú 1) a felperes korábbi elnöke, valamint (tanú 2) korábbi sportigazgató tanúvallomása alapján a bíróság az alperesi összeállítás szerinti túlóra kimutatás mennyiségét elfogadhatónak találta.

[144] A munkaviszony közös megegyezéssel történő megszűnéséről szóló két megállapodás kapcsán, a bíróság külön rögzítette, hogy eredményes megtámadás hiányában az okiratokban foglaltakat érvényesnek kell tekinteni. Álláspontja szerint a 2020. február 6-i megállapodásban szereplő joglemondás nem érintette az alperes rendkívüli munkavégzés ellenértékére vonatkozó igényét, annak 9. pontját nem lehet úgy értelmezni, hogy az alperes ezen igényéről való lemondás tudatában írta azt alá. Ezzel kapcsolatban lényeges bizonyítéknak tekintette azonban, hogy a két tanú vallomásából kitűnt, az alperes közölte, rendkívüli munkavégzése ellenértékére igényt tart. Ezt megerősítette a 2020. március 31. napján az alperes által az akkori főtitkár részére küldött e-mail üzenet is, melyet a bíróság külön idézett. Ugyancsak releváns bizonyítékként értékelte az alperesnek a 2020. május 9. napján a főtitkár részére küldött elektronikus levelét, mely egyértelműen az elmaradt munkabér kifizetését sürgette, kitérve a túlórák kérdésére is. Ezek alátámasztják, hogy az alperes a rendkívüli munkavégzésért járó munkabérre a munkaviszonyt megszüntető megállapodás aláírását követően is igényt tartott, arról nem mondott le. A bíróság a 2018. március 1-től 2019. február 28. napjáig felszámított, táblázatban összefoglalt alperesi túlóra kimutatás alapján – melyhez alátámasztó okirati bizonyítékok csatolására is sor került –,összecszerúségében is megalapozottnak találta a 20 759 104 forint viszontkereseti igényt. A bíróság a kimutatást 1. számú mellékleteként tette az ítélet részévé.

A felperes fellebbezése, alperes fellebbezési ellenkérelme

[145] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében a kártérítés tárgyában elsődlegesen – e körben – az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és az alperes kártérítési viszontkeresetének elutasítását, harmadlagosan pedig az ítélet megváltoztatását és az alperesnek megítélt kártérítés bruttó 16 975 211 forintba leszállítását kérte. A rendkívüli munkaidőre járó munkabér tárgyában fellebbezési kérelme elsődlegesen az ítélet ezen részének hatályon kívül helyezésére és e részben az eljárás megszüntetésére, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára utasítására, harmadlagosan az ítélet e részében megváltoztatására és az alperes rendkívüli munkaidőre járó munkabér címén előterjesztett viszontkeresetének

elutasítására irányult. Perköltséget is felszámított a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésére utalással azzal, hogy jogi képviselője áfa körbe tartozik.

[146] A kártérítés tárgyában előterjesztett elsődleges fellebbezési kérelme indokolásában eljárási hibákat rótt fel az elsőfokú bíróságnak. Különösen sérelmezte a 2023. szeptember 21. napján lefolytatott anyagi pervezetést, melyre már a per érdemi szakában került sor. Álláspontja szerint ennek során a bíróság a törvényi kereteken túlmutatóan, a tisztességes eljárás elvébe ütköző módon részletesen kitanította az alperest a viszontkereseti kapcsán szükséges bizonyítási kérdésekről. Ennek eredményeként az alperes 2023. október 6-ai előkészítő iratával nem megengedett viszontkereset-változtatást jelentett be. Ez alapján bírálta el a bíróság a viszontkeresetet, mellyel a Pp. 342. § (1) bekezdését sértette meg.

[147] Érvelése szerint ezen túlmenően az elsőfokú eljárás a Pp. 215. §, valamint 217. § rendelkezéseivel kapcsolatban is hiányokat mutatott. E körben hangsúlyozta, az alperes anyagi pervezetésre tett nyilatkozata nem felelt meg a törvényi feltételeknek, az alperes maga is azt állította, hogy az nem minősül viszontkereset-változtatásnak. Csak az anyagi pervezetést követően, annak hatására csatolt az alperes olyan új okirati bizonyítékot, melynek dátumozásából kitűnik, hogy az már a perindításkor a rendelkezésére állt. Ekkor indítványozott tanúbizonyítást is, melyre utóbb a bíróság elsődlegesen alapozta a kártérítésben marasztalást. A felperes a tisztességes eljáráshoz való alapelv sérüléseként róta fel a bíróságnak, hogy engedélyezte a viszontkereset-változtatást, elrendelte a perfelvételi tárgyalás kiegészítését és bizonyítékok csatolására is lehetőséget adott az alperesnek az érdemi szakban. A bíróságnak valójában a Pp. 218. §-át alkalmazva vissza kellett volna utasítania a hiányos, nem megengedett viszontkereset-változtatást. Ennek elmaradása miatt az eljárás a viszontkereset tekintetében szabályszerűtlenné vált, a Pp. 369. § (1) bekezdés szerinti eljárási szabálysértés folytán a Pp. 381. § alkalmazásával az ítéletet hatályon kívül kell helyezni, bár erősen kérdéses, hogy az eljárás szabályszerűtlensége egy új eljárás keretében orvosolható-e.

[148] A kártérítés tárgyában anyagi jogi felülbírálat érdekében előterjesztett másodlagos és harmadlagos fellebbezési kérelme indokolásaként elsődlegesen ismertette az e tekintetben megállapított elsőfokú ítéleti tényállást, mellyel kapcsolatban több eljárási és anyagi jogi szabálysértést állított. A Pp. és az Mt., valamint a Ptk. megsértett szabályait jogszabályhelyek megjelölésével sorolta fel. Kiindulópontként elfogadhatónak tekintette, hogy az alperes kártérítési igénye az Mt. 9. § (1) bekezdése folytán a Ptk. 2:42-54. §-ai, valamint a Ptk. 2:53. §-án alapul. Hangsúlyozta azonban, az Mt. 9. § (1) bekezdése a Ptk. általános kártérítési szabályait felülírja, és speciális szabályként az Mt. 166-178. § rendelkezései alkalmazandók. A fellebbezési álláspont szerint nem egy ún. adhézios peres eljárás keretében került sor e viszontkereseti igény érvényesítésére, így a Pp. 508. § (5) bekezdés alkalmazása fel sem merülhet. A személyiségi jog megsértésére alapított igény munkaviszonyból ered, azzal kapcsolatos, így az Mt. 169. § (2) bekezdés, valamint az Mt. 172. § szerinti levonási szabály alkalmazása nem mellőzhető. Az Mt. 169. § (1) és (2) bekezdését idézve hangsúlyozta, a kártérítésként igényelt elmaradt jövedelem nem volt a károkozás bekövetkezését megelőzően rendszeres, jogszerűen megszerzett jövedelem, tehát jelen perben az ilyen jogalapi hivatkozás a törvényi feltétel hiányában nem érvényesíthető. Ez okból azt az Mt. 9. § és 166. § (1) bekezdése alapján alperes javára nem lehet megítélni. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mindezt figyelmen kívül hagyva alkalmazta a Ptk. alperes számára kedvezőbb rendelkezéseit, továbbá mellőzte az Mt. 172. § (1) bekezdés b) pontja szerinti levonási szabályt is.

[149] Utóbbi illetően a felperes utalt arra, az alperes az érintett 2 éves időszakban – NAV-hoz bejelentett jövedelemigazolása szerint – bruttó 16 975 211 forint jövedelemben részesült, továbbá az (ország 2 neve)-ben 2020 évben lebonyolított (verseny 9 neve) versenyigazgatói pozíciójáért járó díjazást is figyelembe kellene venni, mely adóbevallásában azért nem szerepel, mert ezen jövedelem (ország 2 neve)-ben adózott. Megjegyezte, tudomása szerint ez is 10 millió forintot meghaladó összeg volt. Ennek figyelembevétele folytán indokolt a kártérítés legalább ilyen mértékű csökkentése még abban az esetben is, ha a jogalap tekintetében a bíróság a felperes kárfelelősségét megállapítja.

[150] A felperes mindezek mellett továbbra is vitatta kártérítési felelőssége jogalapjának fennálltát. E tekintetben elsődlegesen a károkozó magatartást, a károkozó körülményt kérte megvizsgálni. Ezzel kapcsolatban ismertetette az ítélet [111]-[113] bekezdés ezzel kapcsolatos indokolásbeli megállapításait. Sérelmezte, hogy a bíróság a Pp. 341. § által előírt ítéleti teljesség szabályától eltérve az általa előadott valamennyi ellenkérelemre, illetve védekezésre nem tért ki az ítélet indokolásában.

[151] Felhívta a figyelmet, a bíróság az alperes jóhírnevét sértő felperesi magatartások körében négy olyan sajtóhírt is figyelembe vett, melyek azt követően jelentek meg, hogy a (külföldi szövetség neve) már elállt az alperessel kötendő megbízási szerződéstől 2020. szeptember 1-jén. E körben a nyilvánvalóan okszerűtlen bizonyíték-mérlegelésre hivatkozott. A megbízási szerződéskötés meghíusulásának időpontját megelőző hírek közül pedig a 2020. augusztus 14-i (portál 1) rovatban megjelent közlés nem tekinthető a felperes megnyilatkozásának, míg a 2020. augusztus 31-én a (portál 2) sportrovat online felületen, ahol a felperes újonnan választott elnökét idézték, nem szerepel az alperes neve, személy szerint nem említette őt az elnök, hanem általában az előző szövetségi vezetőségre nézve mondott kritikai véleményt. A felperes honlapján a 2020. augusztus 31. napján közzétett ellenőrző testületi jelentés a 2019 évi gazdálkodásról a tényeknek megfelelő állítást tartalmazott, mivel a megjelenés időpontjáig az alperes főtitkárként még nem számolt el 23,5 millió forint készpénzzel.

[152] Az elnökség 2020. augusztus 13-án felperesi honlapon közzétett határozatának alperesre vonatkozó megállapítása azt tartalmazta, hogy az elnök haladéktalanul büntetőfeljelentést tesz a volt főtitkár ellen, akit ott név szerint valóban megjelöltek. A felperes a továbbiakban részletesen elemezte azt, hogy e közlés álláspontja szerint valós alapokon nyugvó, tényszerű adatokat tartalmaz. Ezért határozottan vitatta, hogy az idézett elnökségi határozat alkalmas lett volna arra, hogy a valóságot hamis színben tüntesse fel az alperes vonatkozásában. Kitért továbbá arra is, önmagában az, hogy a büntetőfeljelentés tényét közzétették, nem tekinthető alperesi jóhírnévsértésnek. Ez a szervezeti és működési szabályzat alapján kötelezettsége volt az elnökségnek. Másrészt kérte figyelembe venni, hogy a nyomozás 4 éve zajlik a feljelentés alapján, az a mai napig nem került megszüntetésre, így nem zárható ki, hogy vádemelésre sor kerül. Az elnökségi határozatok nyilvánosak, az SzMSz rendelkezései alapján azokat a szövetség honlapján közzé kell tenni. A 2020. augusztus 13-i honlapon kiadott tájékoztató közlés teljes mértékben valós tényeken alapult, ezért az nem alkalmas arra, hogy a felperes kártérítési felelősségét megalapozza.

[153] A tanúbizonyítást értékelve a felperes hangsúlyozta, (személy 11) tanú azt nyilatkozta, hogy a felperesi szövetség honlapját tanulmányozta, az onnan szerzett

információk alapján hoztak a továbbiakban a (külföldi szövetség neve)-nél olyan döntést, hogy nem szerződnek az alperessel. A felperes kérte figyelembe venni, hogy ez, vagyis, hogy alperessel szemben büntetőeljárás indult, volt az egyedüli oka, hogy a (külföldi szövetség neve) nem az alperest választotta a pozícióra. A felperesnek azonban az adott esetben kötelezettsége volt, hogy a bűncselekmény gyanúja miatt feljelentéssel éljen. A továbbiakban a nyomozóhatóság, az ügyészség és végső soron a bíróság feladata, hogy eldöntse, a feljelentésben foglaltak megállják-e a helyüket vagy sem. Önmagában azonban az, hogy valaki egy másik személlyel szemben büntetőfeljelentést tesz, még nem minősül jóhírnévsértő magatartásnak.

[154] A felperes mindezeket túl kitért arra is, hogy a megbízásra pályázó másik személy, (személy 12) egy 2020 novemberi facebook bejegyzésben azt tette közzé, ő már 2020 júniusában megegyezett a (külföldi szövetség neve)-vel, hogy 2020 szeptemberétől ő lesz a sportigazgató. A felperes kifogásolta, hogy ennek ellenére a megkérdőjelezhető hitelességű tanúvallomás bizonyító erejét tekintette jelentősebbnek az elsőfokú bíróság. Ez a fellebbezési álláspont szerint okszerűtlen bizonyítás-mérlegelés volt a bíróság részéről. Álláspontja szerint közvetett bizonyítékként figyelembe kell venni azt is, hogy a (külföldi szövetség neve) 2020. október 23-án igen kedvező szakmai minősítést adott az alperesről, és továbbra is együttműködés volt közöttük a (verseny 9 neve) sikeres és biztonságos lebonyolítása érdekében. Ez (személy 11) tanúvallomását lerontó bizonyíték.

[155] A bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelésekor ezen ellentmondásokat kérte figyelembe venni azzal, hogy az okirati bizonyítékoknak is kellő súlyt kell biztosítani a mérlegelés során. Fenntartotta, hogy az alperest közszereplőnek kell tekinteni, lényegében közhatalmat gyakorolt, közpénzek felett rendelkezett, külföldön képviselte a felperest, tevékenységéért közpénzből részesült javadalmazásban. A közszereplőnek el kell fogadnia, hogy közérdekből a közvélemény is megismerhesse tevékenységét, emiatt egy átlagos személyhez képest több kritikát kell elviselnie, és a jóhírneve sérelmét csak a személyét érintő jelentősebb, dehonesztáló tényállítások valósíthatják meg.

[156] Mindezekre tekintettel a felperes kérte az ítéltáblát, hogy másodfokú bírósággént vizsgálja az elsőfokú ítélet anyagi és eljárási jognak való megfelelését, továbbá felülbírálati jogkörgyakorlás útján az ítéletet változtassa meg és a másodlagos fellebbezési kérelme szerint az alperes kártérítési viszontkeresetét utasítsa el, vagy a harmadlagos fellebbezési kérelem szerint mérsékelje.

[157] A továbbiakban a felperes fellebbezésében áttért a túlmunkaigényre alapozott viszontkereset elsőfokú elbírálásának kritikájára.

[158] E körben elsődleges fellebbezése körében hatályon kívül helyezést kért azzal, hogy a bíróság erre nézve részbeni megszüntetést alkalmazzon. A felperesi álláspont szerint a munkaviszonyt megszüntető közös megegyezés megtámadásának hiányára tekintettel az alperesnek nincs perbeli igényérvényesítési joga, a bíróságnak a viszontkereset levelet ez okból vissza kellett volna utasítania. E körben utalt az Mt. 287. § (3) bekezdésére, valamint az Mt. 28. § (7) bekezdésben megjelölt határidő elmulasztására. Kifejtette, az alperesnek a megállapodás megtámadásával kapcsolatos igényét kellett volna elsődlegesen érvényesítenie,

a perbeli igényérvényesítést a megtámadási eljárásnak meg kellett volna előznie. Ennek hiányában a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja szerinti visszautasítási ok áll fenn. A visszautasítás elsőfokú eljárásban történő elmaradása miatt másodfokon kérte a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja szerinti permegszüntetés alkalmazását.

[159] A rendkívüli munkaidőre járó munkabér tárgyában előterjesztett másodlagos – hatályon kívül helyezésre irányuló – fellebbezési kérelme indokaként visszautalt a kártérítés tárgyában előterjesztett elsődleges fellebbezési kérelme tekintetében előadott érvekre. Az ott leírtakat kiegészítette azzal, hogy (tanú 1) és (tanú 2) második alkalommal történő tanúmeghallgatása és az alperes által (tanú 2)-nek 2020. május 9. napján küldött email üzenet becsatolása, melyeken az elsőfokú ítélet érintett rendelkezése alapszik, a törvényi kereteken túlterjeszkedő anyagi pervezetés eredménye. Az előbbieket miatt ezen bizonyítékok nem képezhetnék jogszerűen a per anyagát, az anyagi pervezetés és a perfelvételi tárgyalás eljárásjogi szempontból jogellenes kiegészítése hatására sérült a fegyveregyenlőség elve és az egész eljárás szabálytalanná vált.

[160] A rendkívüli munkaidőre járó munkabér tárgyában előterjesztett harmadlagos fellebbezési kérelme vonatkozásában valamennyi felülbírálati jogkör gyakorlását kérte (Pp. 369. § (1) és (3) bekezdés). Elsőként azt hangsúlyozta a munkaviszony megszüntetésére irányuló közös megegyezéses megállapodás lényegében egy polgári jogi megállapodás, azt az Mt. csak annyiban szabályozza, hogy mint munkaviszony- megszüntetési okot rögzíti az Mt. 64. § (1) bekezdés a) pontjában, de egyebekben annak tartalmára vonatkozó előírást nem fogalmaz meg. Ebből kifolyólag a felek annak keretében bármiben megállapodhatnak, ahogy az a jelen esetben is történt. A felek tehát megállapodtak a jogviszony megszüntetésével kapcsolatos lényeges és bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben, melyek között nem szerepelt az alperes rendkívüli munkaidőre járó díjazás iránti igénye. Az általános jogelvekből következően a megállapodásokat teljesíteni kell, a fél ahhoz kötve van. A bíróság az ítélettel a felek szerződéses szabadságának elvét sérti azzal, hogy e jogviszonyba belenyúl olyan módon, hogy az egyik felet olyan juttatásban részesíti, amely, bár járhatna neki, de amelyről lemondott az öthavi végkielégítésért cserébe.

[161] A közös megegyezésre vonatkozó alakszerűségi szabályokra utalva (Mt. 22. § (3) bekezdés és 44. §) azt hangsúlyozta, azoknak nem felelnek meg az alperes és (tanú 1), illetve az alperes és (tanú 2) között esetlegesen lefolytatott szóbeli egyeztetések az alperes túlmunka igényéről. Hasonlóan értékelendő az alperes által a (tanú 2)-nek 2020. május 9-én írt elektronikus levélüzenet is. Az Mt. 22. § (4) bekezdése értelmében pedig az alaki kötöttség megsértésével tett jognyilatkozat érvénytelen.

[162] Álláspontja szerint aggályokat vet fel az is, hogy amennyiben az alperes valóban megfogalmazott túlmunka igényt a 2020. február 6-a és 2020. május 6. napja előtt akkor miért írt alá mégis egy olyan megállapodást, amelyben erről lemond. Ezzel kapcsolatban hivatkozott az Mt. 28. § (6) bekezdésére, mely szerint a fél titkos fenntartása vagy rejtett indoka a megállapodás érvényességét nem érinti. E körben hangsúlyozta azt is, ha az alperes a túlmunka igényéről a közös megegyezése aláírásakor – ahogy az saját előadásából kitűnik – tudott, akkor az egyébként sem érinti a megállapodás érvényességét.

[163] Érvelése szerint felvetődhet a szerződés színlelt jellege is, amennyiben a felperes akkori elnöke és az alperes is tudott a túlmunka igényről, hiszen ez esetben a közös megegyezés e körben nem egyezett az akaratukkal. A színlelt megállapodás az Mt. 27. § (2) bekezdése értelmében semmis, a (3) bekezdés szerint pedig erre az érdekelt bármikor határidő nélkül hivatkozhat és a határidő semmisségét a bíróság hivatalból észleli.

[164] További érvelése szerint bár a bírói gyakorlat a joglemondás kiterjesztő értelmezését tiltja, ezt az Mt. 5. § (2) bekezdése törvényi szinten is rögzíti, és a lemondás csak az annak időpontjában ismert követelésekre vonatkozhat (EBH 2003/889.) ugyanakkor a jelen esetben a 2020. május 6-i megállapodásban az alperes úgy tett joglemondó nyilatkozatot, hogy pontosan tisztában volt azzal, korábban milyen értékű és mértékű munkát végzett, tehát a lemondása erre mindenképpen vonatkozik. E körben hivatkozott az alperes 2020. május 9-én (tanú 2)-nek küldött levelére, az alperes saját előadására és (tanú 1) tanúvallomására, valamint a 2020. február 6. napján és 2020. május 6. napján kelt megállapodásokra, amelyek az előbbieket alátámasztják.

[165] Megjegyezte még, önmaga az elnök elnökségi hozzájárulás hiányában egyébként sem egyeztetethetett volna meg az alperessel 20 millió forintos nagyságrendű, bérjellegű, egyösszegű juttatásról, ennek kifizetésére szerződési vállalást nem tehetett.

[166] További érvelése szerint az ellenőrző testület még az 5 havi végkielégítés összegét is sokallotta és túlzónak, irreálisan magasnak találta, a felperes akkori vagyoni helyzetével nem összeegyeztethető kifizetési kötelezettségvállalásnak tekintette. Az előbbieket alátámasztására hivatkozott a (személy 15) által csatolt iratra, illetve az általa F/37. szám alatt csatolt, (tanú 2) által írt levélre, illetve (tanú 1) tanúvallomására, az előbbieket bíróság általi téves értékelésére.

[167] A felperes sérelmezte az elsőfokú bíróság azon megállapítását is, mely szerint a vizontkereset összegét az elsőfokú eljárásban ő nem vitatta. E körben kérte figyelembe venni, hogy az alperes különböző szervezetekben több pozíciót is vállalt és tevékenysége ezekhez is kapcsolható. Ugyanakkor az nem választható külön, hogy ezek a többlettevékenységek mennyiben tartoztak a főtitkári munkaviszonyhoz, illetve az ún. külsős pozíciókhoz, melyeket minden esetben önként vállalt. Mindezeket túl kérte figyelembe venni azt, hogy az alperes megbízási jogviszonyt is létrehozott a felperessel 2019 év során, ezért további 12 millió forintos nagyságrendű megbízási díjra tett szert a (verseny 2 neve) szervezésével kapcsolatosan, melynek érdekében kifejtett tevékenysége ugyancsak nem elhatárolható a felperessel munkaviszonyban végzett szervező, illetve főtitkári poszthoz kapcsolódó munkákhoz.

[168] Sérelmezte azon – tanúvallomásokkal igazolt – hivatkozásának figyelmen kívül hagyását is, hogy az alperes ténylegesen kötetlen munkaidőben dolgozott. Megjegyezte továbbá, hogy az utazással töltött idő az Mt. 86. § (3) bekezdése szerint nem munkaidő, az elsőfokú bíróság ítélete ezen Mt. rendelkezést is sérti.

[169] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. A Pp. 372. § (1) bekezdésre utalással bejelentette, egyaránt vitatja a felperes valamennyi fellebbezési kérelmét.

[170] Álláspontja szerint ezen kérelmek egymásnak ellentmondanak, a kérelmeket és az érvelést maguk a kérelmek teszik megalapozatlanná. Az eljárás megszüntetésére irányuló fellebbezési kérelem nem áll összhangban azzal, hogy a kártérítés mértékének leszállítását is kéri egyúttal a felperes. Megjegyezte továbbá, a Pp. 241. § (1) bekezdésére hivatkozás nem elegendő, annak pontos megjelölése nem mellőzhető, hogy az a)-i) pontig terjedő felsorolásban szereplő mely okból kerüljön sor megszüntetésre.

[171] A továbbiakban az alperes a jogerős részítélet indokolásának több pontját idézte, melyek a jelen fellebbezési eljárásban is helytállóan alkalmazhatóak.

[172] A felperes fellebbezési előadásainak vitatása körében elsődlegesen arra tért ki, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyes anyagi jogi pervezetést alkalmazott, az eljárási szabályt meghaladó kitanítás a bíróság részéről nem történt. Ez okból olyan lényeges eljárásjogi szabálysértés nem állapítható meg, mely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését szükségessé tenné.

[173] Alperesi álláspont szerint a fellebbezés tévesen értelmezi az Mt.-t, amikor a 169-176. § rendelkezéseinek alkalmazhatóságát kártérítési felelősségre alapított igény esetén kétségbe vonja. A felperes arra vonatkozóan sem jelölt meg anyagi vagy eljárásjogi jogsértést, hogy az elsőfokú bíróság által megkeresett NAV által kiadott jövedelemigazolás szerinti bevételt az elsőfokú bíróságnak miért kellett volna levonnia. Az alperes által igényelt kártérítés olyan jövőben kieső megbízási díj volt, mely az Mt. 169. § (2) bekezdésben körülírt jövedelemfajtnak megfelelt. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésének eredményét nem okszerűtlenül végezte el, nem alapos az ezzel ellentétes alperesi álláspont.

[174] Álláspontja szerint a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkör alkalmazás nem indokolt az elsőfokú ítélet vonatkozásában. Vitatta azt is, hogy hiányozna az oksági kapcsolat az elsőfokú bíróság által idézett különböző hírportálokon megjelent cikkek és a felperes magatartása között. A sajtószervek közlései, amennyiben nem a felperes közlései voltak, úgy azok a felperes korábbi közlésén alapultak, így azokat is a felperes terhére kell értékelni. Az elsőfokú ítélet ezért nem sérti a Ptk. 2:54. § (1) bekezdés rendelkezését. Az alperesi álláspont szerint a támadott ítélet igen részletes indokolást tartalmaz, a bizonyítékok mérlegelésének rendszere kitűnik belőle. A felállított tényállás nem okszerűtlen, így annak módosítása szükségtelen. A tényállás megállapítása során a bíróság logikai hibát nem vétett.

[175] Az alperes álláspontja szerint a felperes tévesen hozta fel az Mt. 28. § (7) bekezdését, az alperesnek viszontkereset-indítási joga fennállt a túlmunka igény vonatkozásában. E körben a Pp. 379. § szerinti hatályon kívül helyezésnek, illetve az eljárás megszüntetésének nincs helye, a túlmunka igény érdemi elbírálása helyesen történt meg az elsőfokú bíróság részéről. Az alperes rámutatott még arra, korlátlan megegyezés közte és a munkáltatói jogkört gyakorló elnök között természetesen nem volt, ezért nem volt akadálya a későbbi igényérvényesítésnek. Összességében fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett valamennyi nyilatkozatát és jogi érvelését.

Az ítéltábla döntésének indokai

[176] A személyiségi jogsértésen alapuló kártérítés iránti viszontkereset vonatkozásában a fellebbezés – valamennyi fellebbezési kérelem tekintetében – alaptalan, míg a rendkívüli munkavégzéssel kapcsolatos munkabérkövetelésre irányuló viszontkereset tekintetében a harmadlagos fellebbezés alapos,.

[177] A Pp. 383. § (1) bekezdése értelmében az ügy érdemében történő döntéshez képest elsőbbséget élvez az ítélet hatályon kívül helyezése szükségességének vizsgálata, ezért az ítéltáblának is e körben kellett elsődlegesen vizsgálnia.

[178] A Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság – fő szabály szerint – felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre, az abban foglaltak által megszabott korlátok között gyakorolja. Ez alól – a (2) bekezdésben foglaltak szerint – az egyik kivételt a kötelező hatályon kívül helyezés esetei jelentik.

[179] Ez alapján az ítéltáblának először a kötelező hatályon kívül helyezés Pp. 379. és 380. §-aiban foglalt feltételeinek fennállásáról kellett döntenie, a felek nyilatkozatainak tartalmától függetlenül is.

[180] A Pp. 379. § szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel – teljes egészében vagy abban a részében, amelyre a megszüntetés oka fennáll – hatályon kívül helyezi, és az eljárást megszünteti, ha a 240. § (1) bekezdése vagy a 241. § (1) bekezdése szerinti ok az elsőfokú vagy a másodfokú eljárásban fennáll. Ha az eljárás megszüntetésének alapjául szolgáló hiány pótolható vagy az eljárás jóváhagyásával orvosolható, a felet erre az eljárás megszüntetése előtt – megfelelő határidő tűzésével – fel kell hívni.

[181] Amellett, hogy a fentiek szerint az ítéltáblának azt hivatalból is vizsgálnia kellett, a felperes rendkívüli munkavégzésre járó munkabér tárgyában előterjesztett elsődleges fellebbezési kérelme is a Pp. 379. § alkalmazását kérve a per részbeni megszüntetésére irányult, a Pp. 206. § (1) bekezdés és 176. § (1) bekezdés c) pont szerinti visszautasítási okra figyelemmel alkalmazandó Pp. 240. § (1) bekezdés a) pont, valamint 242. § (1) bekezdés alapján. A fellebbezési állítás szerint az említett viszontkereset előterjesztésére az alperesnek csak a 2020. február 6-i, valamint május 6-i, munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos közös megegyezést tartalmazó megállapodások eredményes megtámadása, mint megelőző eljárás lefolytatása nyomán lett volna eljárásjogi lehetősége.

[182] Nem vitásan az Mt. 28. §-a alapján, az ott írt eljárásrend betartása mellett van lehetőség a megállapodás megtámadására és annak eredménytelensége esetén az Mt. 287. § (3) bekezdése alkalmazásával 30 napon belül keresetindításra. Ez esetben a megtámadás elmaradása a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja szerint a keresetlevél visszautasítására, később pedig a per folyamán a Pp. 240. § (1) bekezdése alapján a per megszüntetésére vezet, mely szabályokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében a viszontkereset-levélre is alkalmazni kell.

[183] Mindez azonban csak abban az esetben irányadó, ha az igény érvényesítője hivatkozik a perben a megállapodás érvénytelenségére anélkül, hogy a keresetindítást megelőzően az általa állított megtámadási okra alapítottna a megállapodást megtámadta volna. A megtámadás hiánya ez esetben pergátló körülmény, amely a visszautasítást vagy az eljárás megszüntetését vonja maga után.

[184] A jelen esetben azonban az igényérvényesítő nem hivatkozott érvénytelenségre, hanem állítása szerint a vitatott megállapodás-részlet (joglemondás) nem terjed ki a perben érvényesített rendkívüli munkavégzésért járó díjazás iránti igényére. Érvelése szerint tehát a megállapodás ezen igényét nem érintette, ezért nyilvánvalóan megtámadási szándéka sem volt a megállapodással kapcsolatban. Ezért – az ilyen módon érvényesített igénye kapcsán – nem követelhető meg tőle a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megelőző eljárás lefolytatása és annak igazolása. Igényét ugyanis részben arra alapította, hogy – a fent kifejtettek szerint – a megállapodás nem terjed ki ezen igényére, következésképpen a jelen perben nem a megállapodás érvényessége a kérdés, hanem az, hogy a joglemondó nyilatkozatnak mi volt a terjedelme, az érintette-e a rendkívüli munkavégzésért járó díjazást vagy sem. Ez pedig az érdemi elbírálásra tartozó kérdés, emiatt nincs helye az eljárás megszüntetésének.

[185] Az előbbieket miatt a felperes rendkívüli munkaidőre járó munkabér tárgyában előterjesztett elsődleges fellebbezési kérelme alaptalan, az ítéltábla pedig ezen túlmenően sem észlelt a Pp. 379. §-ának alkalmazására okot adó körülményt az eljárás tárgyát képező egyik igény vonatkozásában sem.

[186] A továbbiakban az ítéltábla a Pp. 380. § alkalmazásának lehetőségét vizsgálta, amely szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, ha a) az elsőfokú bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, b) az ítélet meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben törvény értelmében kizáró ok áll fenn, vagy c) az ítélet olyan orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, amely miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

[187] Az a) és b) pontban foglalt feltételek fennálltára nem merült fel adat, illetve a c) pontban írt érdemi felülbírálatra alkalmatlanságot eredményező orvosolhatatlan formai hiányosság sem volt megállapítható az alábbiak szerint.

[188] A Pp. nem adja meg a formai hiányosság meghatározását, a rendelkezés értelmezése kapcsán az ítéltábla osztotta a Kompakt kommentárban kifejtett álláspontot: „Nehezíti az értelmezést, hogy a Pp. e §-ához fűzött indokolás tartalmi hiányosságot említ, miközben a törvény szövegében a formai hiányosság kifejezés szerepel, de az indokolás segít a törvénytörvény értelmezésében, amikor kifejti, hogy ezen okból hatályon kívül helyezésnek akkor van helye, ha az ítélet a törvényben előírt kötelező tartalmi elemek közül egyáltalán nem tartalmazza a rendelkező részt vagy az indokolást (Pp. 380. §-ához fűzött részletes indokolás). Az előterjesztői indokolás szintén megadja az indokát annak, hogy a törvény miért szabályozza külön a formai hiányosság esetét, eszerint ezen fogyatékoság következménye a másodfokú eljárás tárgyának – a bíróság döntésének vagy jogi álláspontjának – a hiánya, ami a fellebbezés érdemi elintézésének akadálya (Pp. 380. §-ához fűzött részletes indokolás).

[189] Az előterjesztői indokolásból kitűnően a gyakorlatban mindenképpen ezen jogszabály alkalmazandó, ha az elsőfokú bíróság ítélete egyáltalán nem tartalmaz rendelkező részt vagy indokolást. ... Ugyanakkor ... az orvosolhatatlan formai hiányosság szélesebben értelmezhető mint pusztán az ítélet valamely részének teljes hiánya, így a jogszabályhely vonatkoztatható azokra az esetekre is, amikor az ítélet nem tartalmazza a jogszabályban előírt tartalmi kellékek valamelyikét. Ezeket a Pp. 346. §-a sorolja fel, szabályozva az ítélet tagolását és az egyes részek tartalmi elemeit. ...

[190] Természetesen nem bármelyik elem bármilyen mértékű hiánya, ugyanis két korlátja is van a hatályon kívül helyezésnek. Az egyik korlát az előterjesztői indokolás alapján az, hogy a fogyatékoságnak olyan mértékűnek kell lennie, hogy az elsőfokú bíróság döntése vagy jogi álláspontja, tehát döntésének indokai hiányozzanak, így a másodfokú eljárás tárgya hiányozzon, emiatt az elsőfokú ítélet ne legyen felülbíráható. A másik korlát pedig az, hogy a hiányosság ne lehessen orvosolható, ami alatt elsősorban az ítélet kiegészítése vagy kijavítása értendő.

[191] Nincs helye tehát hatályon kívül helyezésnek olyan hiányosság miatt, amely az érdemi felülvizsgálatot nem befolyásolja, és olyan miatt sem, amely a másodfokú eljárás folyamatban léte alatt orvosolható. ...

[192] Ezen értelmezés mentén a bírói gyakorlat nem pusztán formális hiányosságok esetén tartja alkalmazhatónak a Pp. 380. § c) pontját, hanem ezen rendelkezést kiterjesztően értelmezve olyan esetekben is, amikor az elsőfokú ítélet tartalmaz ugyan rendelkező részt és indokolást is, azonban az ítélet összességében olyan fogyatékoságban szenved, amely az érdemi felülbírálatot lehetetlenné teszi. ...

[193] Előfordulhat, hogy az ítélet nem tartalmazza az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket [Pp. 346. § (4) bekezdés], ez olyan formai hiányosság, amely egyben tartalmi jellegű is, mivel az ítéleti döntésnek a tényálláson kell alapulnia, és a bíróságnak a határozata jogi indokolásában kell számot adnia arról, hogy a tényeket mely bizonyítékok alapján, milyen körülmények figyelembevételével állapította meg. Ítéleti tényállás nélkül nincs lehetősége a másodfokú bíróságnak arra, hogy a felülbírálati jogkörében – akár bizonyítás lefolytatása eredményeként – a tényállást módosítsa vagy kiegészítse, de nincs is mire alapítania a döntését, ezért a fellebbezés érdemi elintézésének akadálya van (BDT2023. 4623.).

[194] Természetesen ezekben az esetekben a másodfokú bíróságnak mindig ügyelnie kell arra, hogy a hatályon kívül helyezésre csak indokolt esetben kerüljön sor, ha az elsőfokú bíróság jogi álláspontja az indoklásból kikövetkeztethető, hatályon kívül helyezésnek nincsen helye. (Turbucz Zoltán, In: Völcsy Balázs (szerk.): Kompakt kommentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez) Mind a kártérítés, mind a rendkívüli munkaidőre járó munkabér iránti viszontkeresetre nézve hiányosságokat mutat az ítélet tényállása, az az elbírálás szempontjából jelentős tényállási elemeket nem tartalmaz. Példaként utal az ítéltábla arra, hogy a kártérítés iránti igény vonatkozásában a tényállás nem rögzíti az elsőfokú bíróság által a jóhírnév sérelmének alapjául elfogadott sajtóhírekkel kapcsolatos tényeket, illetve a munkáltatói magatartás és a kár közötti okozati összefüggéssel

kapcsolatos megállapításait. Ez utóbbi tekintetében az ítélet [52] bekezdése kapcsán az ítéltábla szükségesnek tartja rögzíteni, hogy a tényállás részeként nem elegendő csak szó szerint idézni az okirati bizonyítékból, hanem az azzal kapcsolatos tényszerű megállapításokat kell rögzítenie a bíróságnak. A bíróság által megállapított tényeket nem pótolja egy bizonyítékból a tényállásba beszerkesztett idézet. Az ilyen idézetek legfeljebb kiegészíthetik a bíróság saját tényszerű megállapításait. A rendkívüli munkaidőre járó munkabér körében pedig mellőzi az elsőfokú ítélet tényállása az elsőfokú bíróság marasztaló döntése szempontjából nélkülözhetetlen tényállási elemeket, azaz az alperes munkaszerződés szerinti munkaidejével, az általa ténylegesen teljesített munkaidővel, annak beosztásával és a munkáltató által kifizetni elmulasztott rendkívüli munkaidőre járó munkabér összegével, a számítás alapjául szolgáló esetleges további körülményekkel kapcsolatban az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket.

[195] Ugyanakkor a kártérítés vonatkozásában az ítélet jogi indokolása rögzíti a hiányzó tényállási elemeket és az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, a rendkívüli munkaidőre járó díjazás körében pedig az ítéltábla eltérő jogi álláspontjához szükséges tények a tényállásban szerepelnek. Ezért a fent kifejtettek szerint a tényállás nagyfokú hiányosságai ellenére nem volt mód az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 380. § c) pontja alapján történő hatályon kívül helyezésére.

[196] A kötelező hatályon kívül helyezés esetkörein kívül az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében felülbírálati jogkörét a felek nyilatkozatainak korlátai között gyakorolhatta.

[197] Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, illetve melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik. Emellett további korlátot jelentenek a Pp. 369. §-ában szabályozott felülbírálati jogkörök keretei.

[198] A felperes fellebbezésében nemcsak az elsőfokú ítélet érdemi megváltoztatását, hanem annak hatályon kívül helyezését is kérte. Az ítéltáblának ezért a már korábban említett Pp. 383. § (1) bekezdésre figyelemmel elsődlegesen abban kellett állást foglalnia, hogy történt-e az elsőfokú eljárás során olyan, az ügy érdemi elbírálására kiható, a másodfokú eljárásban nem orvosolható lényeges eljárási szabálysértés, amely indokoltá teszi az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú eljárás megismétlését vagy kiegészítését és új határozat hozatalát. A Pp. szabályozási rendjéből adódóan – a fent említettek szerint – nem kérhető általánosságban az elsőfokú eljárás szabályszerűségének teljes körű átvizsgálása a másodfokú bíróságtól, csak konkrét eljárási jogszabálysértésre irányuló kérelem – az azzal kapcsolatban előadott indokok keretei között – alkalmas a Pp. 381. § (1) bekezdés szerinti döntés megfontolására.

[199] Az ítéltáblának e körben kellett vizsgálnia a felperes kártérítés tárgyában elsődlegesen, illetve rendkívüli munkaidőre járó munkabér tárgyában másodlagosként előterjesztett fellebbezési kérelmeit.

[200] A felperes hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési hivatkozása lényegében az elsőfokú bírósággal szemben – mindkét vizontkereseti tárgykörre vonatkoztatva – azt rótta fel lényeges eljárási szabálysértésként, hogy egyrészt az érdemi tárgyalási szakban a törvényi kereteken túlmutató részletes kioktatást adott anyagi pervezetés keretében, másrészt, hogy az alperesi cáfoló nyilatkozat ellenére és a törvényi feltételek hiányában minősítette az alperes anyagi pervezetésre tett nyilatkozatát vizontkereset-változtatásnak és engedélyezte azt, holott a vizontkereset-változtatás visszautasításának lett volna legfeljebb helye, harmadrészt még a perfelvételi tárgyalás kiegészítését is elrendelte, negyedrészt az előbbiekből következőben olyan nyilatkozatok, bizonyítékok váltak peradattá, amelyeket figyelmen kívül kellett volna hagyni, ennek elmulasztása miatt az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett az eredeti vizontkereseti kérelmen is, sértve a Pp. 342. § (1) bekezdését

[201] E fellebbezési hivatkozás a hiánypótlással egységes szerkezetbe foglalt fellebbezés [8] bekezdése szerint a 103. sorszám alatti jegyzőkönyv 2. oldalán rögzített anyagi pervezetés azon – a fellebbezésben idézett – részére terjed ki, amelyben az elmaradt vagyoni előnyként meghatározásra került kártérítési igény kapcsán a bíróság a jogalapi hivatkozások pontosítására hívta fel a figyelmet, illetve a 103. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldalán rögzített azon részre, amelyben a rendkívüli munkavégzés ellenértékeként igényelt vizontkereseti követelés tekintetében a bíróság azt a tájékoztatást adta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok körét nem tartja elegendőnek.

[202] E körben az ítéltábla elsődlegesen – a vizontkereset mindkét tárgykörét érintően – rögzíti, hogy a Pp. anyagi pervezetésről rendelkező 237. §-a a perfelvételi és az érdemi tárgyalási szakban alkalmazandó közös rendelkezések között szerepel. Ebből következően a felperes hivatkozásával szemben nincs akadálya az érdemi tárgyalási szakban történő anyagi pervezetésnek.

[203] A kártérítés iránti igény vonatkozásában sérelmezett anyagi pervezetés szempontjából a Pp. 237. § (1) bekezdésének van jelentősége, amely szerint, ha a fél perfelvételi nyilatkozata – e § alkalmazásában ideértve a keresetlevélben feltüntetett nyilatkozatokat is – hiányos, nem kellően részletezett vagy ellentmondó, a bíróság közrehat abban, hogy a fél a perfelvételi nyilatkozatát teljeskörűen előadja, illetve annak hibáit kijavítsa. A kártérítési igénnyel kapcsolatos anyagi pervezetés körében tett felhívás megfogalmazásából az tűnik ki, hogy az elsőfokú bíróság azért tartotta hiányosnak az alperes vizontkereseti kérelmében előadottakat, mert a jogalap körében kártérítési járadékra és általános kártérítésre is utal, holott e két jogcímen igényérvényesítést nem tett. Az idézett jogszabályi rendelkezés szerint viszont a hiányos, nem kellően részletezett vagy ellentmondó nyilatkozat tisztázására a bíróságnak az anyagi pervezetés körében lehetősége van. Nem sértett tehát az elsőfokú bíróság eljárási jogszabályt e körben.

[204] A felperes téves hivatkozásával szemben az alperes vizontkereset-változtatást tagadó nyilatkozata nem a teljes vizontkeresetre vonatkozott, csak a kártérítés összegéből levonandó tételekkel kapcsolatos, vizontkereset-változtatásra felhívó anyagi pervezetésre adott ilyen választ.

[205] Bár – a felperes helyes érvelése szerint – az anyagi pervezetésre a kártérítés jogalapja körében tett alperesi nyilatkozat valóban nem felelt meg a Pp. 217. §-ában foglalt

feltételeknek, ez a következők miatt nem vezethetett az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére.

[206] Elsődlegesen hangsúlyozandó, hogy a Pp. fent említett 381. §-a – ahogy arra az ítéltábla korábban is utalt – több konjunktív feltétel együttes fennállása esetén teszi lehetővé az ítélet mérlegelhető hatályon kívül helyezését, amelyek között szerepel az eljárási szabálysértés lényegessége, annak érdemi döntésre kihatása, másodfokú eljárásban orvosolhatatlansága és az elsőfokú eljárás megismétlésének vagy kiegészítésének szükségessége.

[207] A felperes fellebbezésében maga is erősen kérdésesnek nevezte, hogy az általa sérelmezett eljárási szabálysértés egy új eljárás keretében orvosolható-e [hiánypótlással egységes szerkezetbe foglalt fellebbezés (14) pont], ami alapjaiban kétségessé teszi az elsőfokú eljárás megismétlésének, kiegészítésének szükségességét. A konjunktív feltételek akár egyikének hiánya is kizárja a Pp. 381. § alkalmazásának lehetőségét. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú eljárás megismétlését maga sem látja szükségesnek ilyen esetben, az ilyen jellegű eljárási szabálysértés a másodfokú eljárásban ugyanis orvosolható lenne.

[208] Megjegyzi továbbá az ítéltábla, a vizsgált körben tett alperesi nyilatkozat tartalma fényében a viszontkereset-változtatás engedélyezésével és a perfelvételi tárgyalás kiegészítésének elrendelésével kapcsolatos eljárási szabálysértés a kártérítés iránti viszontkereset szempontjából nem tekinthető az ügy érdemére kihatónak. A felperes téves hivatkozásával szemben ugyanis az alperes eredeti viszontkeresetében (és a perfelvételi szakban becsolt 17. sorszám alatti válasziratában) is feltüntette a bírói gyakorlat által elfogadott mértékben szükséges jogalapi hivatkozásokat, az alapul szolgáló tényeket és a jogi érvelést, továbbá becsolta a tényeket alátámasztó bizonyítékait, előadta bizonyítási indítványait.

[209] A fentiekre tekintettel a felperes kártérítés iránti viszontkereset tárgyában előterjesztett elsődleges fellebbezési kérelme megalapozatlan volt.

[210] A rendkívüli munkaidőre járó munkabér iránti igény tárgyában a kifogásolt anyagi pervezetés szempontjából a Pp. 237. § (2) bekezdés bír jelentőséggel, amely szerint, ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli, a bíróság az (1) bekezdésben foglaltakon túl tájékoztatja a feleket a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményéről is.

[211] E körben a felperes helyesen érvelt lényegében azzal, hogy az anyagi pervezetés nem válhat a pernyertesség elérése érdekében adott egyoldalú bírói instrukcióvá. Ebből következően annak keretében a bíróság nem adhat a feleknek tájékoztatást arról, hogy valamely kereseti kérelemről történő döntés meghozatalához a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem tartja elegendőnek, csupán akkor adhatna – ez esetben is csak a bizonyítékok rendelkezésre bocsátásának, a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményéről – tájékoztatást, ha a perfelvételi nyilatkozat egyáltalán nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a

bizonyításra vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli.

[12] Arra is helyesen hivatkozott a felperes, hogy az alperes anyagi pervezetésre tett nyilatkozata e körben sem felelt meg a viszontkereset-változtatással szemben a Pp. 217. § által támasztott követelményeknek.

[13] Bár egyfelől az anyagi pervezetés a vizsgált körben valóban a törvényi kereteken túlmutató volt (hasonlóan: (város 3 neve)-i Ítéltábla Pf.20.560/2019/9.), másfelől az előkészítő iratban a rendkívüli munkaidőre járó munkabér tárgyában előadottak tartalma valóban nem felel meg a viszontkereset-változtatás Pp. 215. és 217. §-aiban foglalt feltételeinek, a később kifejtendők szerint azonban egyrészt az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos eljárási szabálysértése az ügy érdemére nem hatott ki, másrészt az ítéltábla nem látta szükségét az elsőfokú eljárás megismétlésének vagy kiegészítésének, ezért – a konjunktív törvényi feltételek részbeni hiányában – e viszontkereseti kérelem vonatkozásában sem volt mód az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 381. § szerinti hatályon kívül helyezésére.

[14] Emiatt pedig a felperes rendkívüli munkaidőre járó munkabér tárgyában előterjesztett másodlagos fellebbezési kérelme is alaptalan.

[15] A továbbiakban az ítéltábla áttér az érdemi felülbírálat iránti fellebbezési kérelmek vizsgálatára.

[16] Elsőként rögzíti az ítéltábla, hogy e fellebbezési kérelmeit a felperes nem alapította a Pp. 215., 217. 237. és 342. §-ainak megsértésére. Kérte ugyan a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti, az elsőfokú bíróság eljárása szabályszerűségének vizsgálatára irányuló felülbírálati jogkör gyakorlását is az anyagi felülbírálat mellett, de a konkrét jogszabálysértés feltüntetésére irányuló kötelezettsége [Pp. 370. § (1) bekezdés d) pont] kapcsán sem az előbbi jogszabályhelyeket nem jelölte meg, sem fellebbezési érvei körében nem tett előadást azokkal kapcsolatban, mindössze a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos eljárási szabályra [Pp. 279. § (1) bekezdés] és az elsőfokú bíróság adhíziós perrel kapcsolatos okfejtése cáfolata érdekében a Pp. 508. § (2) bekezdésre utalt. Ezért az érdemi döntése vonatkozásában az ítéltábla is csak ezeket vizsgálhatta.

[17] A bizonyítás eredményének mérlegelését a másodfokú bíróság az anyagi jogi felülbírálat keretében értékelheti [Pp. 369. § (3) bekezdés a) pont], ezért arra az anyagi jognak való megfelelés vizsgálatára tér ki.

[18] A felperes helyesen hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a jelen eljárásban a Pp. 508. § (5) bekezdésének alkalmazása nem szükséges, a jelen per ugyanis nem adhíziós per. E körben hangsúlyozza az ítéltábla, a Pp. 508. § a munkaügyi pereket meghatározó eljárási szabály. Annak (1) bekezdése írja le a főszabályt akként, hogy munkaügyi peren az e bekezdésben felsorolt jogviszonyokból származó pert kell érteni. A további bekezdések ehhez képest kiegészítő szabályokat tartalmaznak. Ezek között az (5) bekezdés rendelkezik az adhíziós perről. Az ehhez fűzött indokolás szerint: „A törvény megengedi, hogy a munkaügyi per keretében a peres felek közötti, a munkaviszonnyal közvetlen kapcsolatban lévő jogra

alapított egyéb polgári jogi igény szintén elbíráható legyen (adhéziós per). Ezáltal elkerülhető, hogy az igény jogosultjának külön polgári pert kelljen indítania. A valóságban a munkaviszony alapján kötött számos más, nem munkajogi szabályokra alapított megállapodás, jogviszony jöhet létre, az adhéziós perre vonatkozó speciális szabály így lehetővé teszi, hogy a felek az egyébként polgári perre tartozó további jogvitájukat egységesen, egy per – munkaügyi per – keretében rendezhessék.” Adhéziós perről tehát akkor beszélhetünk, ha ugyanazon felek között két vagy több különböző igényről kell a bíróságnak döntenie, amelyek közül nem mindegyik a felek közötti munkaviszonyból származik, hanem legalább egy – ahhoz közvetlenül kapcsolódóan – más, polgári jogi jogviszonyból ered. A jelen esetben azonban az alperes valamennyi viszontkereseti igénye a felek között korábban fennálló munkaviszonyból származott.

[219] Az előbbiektől teljesen független kérdés az, hogy adott esetben az Mt. utaló szabálya alapján a Ptk. egyes rendelkezéseit is alkalmazni kell. Ugyanis a fent kifejtettek szerint nem attól válik adhézióssá a per, hogy valamely igény jogalapját részben a Ptk. teremti meg, hanem attól, hogy az egyik igény a felek munkaviszonyán kívüli egyéb, polgári jogi jogviszonyból ered.

[220] Mindennek viszont a per érdemi elbírálására azért nincs kihatása, mert az elsőfokú bíróság a felperes téves hivatkozásával szemben – a később kifejtendők szerint – nem amiatt mellőzte az Mt. 169. § (2) bekezdése és a 172. § szerinti levonásokat, mert az alperes kártérítés iránti igényét adhéziósnak minősítette volna.

[221] A felperes fellebbezésében valamennyi anyagi jogi felülbírálati jogkör gyakorlását is kérte.

[222] Az anyagi jogi felülbírálat fő szabályait a Pp. 369. § (3) bekezdése tartalmazza.

[223] A (3) bekezdés alperes által nevesített pontjai szerint a másodfokú bíróság felülbírálhatja az elsőfokú bíróság ítélete anyagi jognak való megfeleléseit. Az anyagi jogi felülbírálat során

[224] a) a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítheti, és ennek alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti,

[225] b) a fél által az első- vagy másodfokú eljárásban hivatkozott tény megállapítására bizonyítást folytathat le, és annak alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti,

[226] c) a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonhat le, a megállapított tényeket másként minősítheti

[227] d) jogszabálysértés megállapítása nélkül is felülmérlegelheti az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését,

[228] e) határozhat olyan kérdésben, amelyben az elsőfokú bíróság nem tárgyalta, illetve nem határozott.

[229] Az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdésben szabályozott felülbírálati jogkörök kereteivel, korlátaival kapcsolatban már most hangsúlyozza az alábbiakat:

[230] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet tényállását a 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkörében akkor módosíthatja, vagy egészítheti ki, ha a bizonyítási eredményét okszerűtlennek minősíti.

[231] Elsőként kiemelendő, hogy a fellebbező fél részéről nem elégséges az okszerűtlen mérlegelésre általánosságban hivatkozni, konkrétan meg kell jelölnie, hogy a bíróság milyen bizonyítékból vont le okszerűtlen következtetést, illetve milyen bizonyítási hiányosságok miatt nem tekinthető az ítélet megalapozottnak és mely tények tekintetében.

[232] A mérlegelés okszerűtlenségének megállapításával kapcsolatban pedig a következőkre kell figyelemmel lenni: A Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja a felülbírálati jogkörök gyakorlásának alapjául jogszabálysértés megjelölését követeli meg, csak a 369. § (3) bekezdés d) pontján alapuló felülbírálati jogkörben teszi lehetővé, hogy a másodfokú bíróság jogszabálysértés megállapítása nélkül felülmérlegeljen, de ezt a lehetőséget csak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntés esetére tartja fenn. A bizonyítékok mérlegelése viszont eljárási jogszabályon, a Pp. 279. §-án alapul, azaz nem lehet a Pp. 369. § (1) bekezdés d) pont szerinti felülbírálat tárgya. Mivel tehát a bizonyítékok értékelésének vizsgálata kizárólag a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pont szerinti felülbírálat keretében történhet, a bizonyítékok értékelésének okszerűtlensége csak akkor állapítható meg a másodfokú eljárásban, ha a mérlegelés az erre irányadó jogszabályba, a Pp. 279. §-ba ütközik. Ez pedig korlátot jelent a másodfokú bíróságnak a bizonyítékok szabad mérlegelésével szemben. Ha ugyanis a bizonyítékok és egyéb peradatok alapján az elsőfokú bíróság juthatott az általa megállapított eredményre, azaz a logika szabályai szerint lehetséges volt, vagyis nem volt kizárt az adott tényállás megállapítása, mérlegelése nem sérti a Pp. 279. §-át, így nem is jelent olyan eljárási jogszabálysértést, amit a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja a fellebbezés kötelező tartalmaként megkövetel.

[233] Mindebből következően a másodfokú bíróság csak akkor módosíthatja, vagy egészítheti ki a tényállást, ha a bizonyítékok értékelése a Pp. 279. §-át sértő módon okszerűtlen, vagyis annak eredményeként az elsőfokú bíróság nem juthatott volna az általa megállapított eredményre (hasonlóan: Kúria Gfv.VI.30.254/2023/6.), ellenkező esetben a másodfokú bíróság a tényállást akkor sem bírálhatja felül, ha maga egyébként a bizonyítékok mérlegelése alapján más következtetésre jutott volna.

[234] Lényeges továbbá, hogy a Pp. 346. § (4) bekezdése az ítéletet megalapozó tényállási elemek rögzítését követeli meg, ebből következően a tényállási elemek felülbírálata is csak e körre szorítkozhat, vagyis a tényállás kiegészítésére, módosítására is csak a fellebbezés szempontjából jelentős tények körében kerülhet sor.

[235] A jelen eljárásban tehát a másodfokú bíróság csak az alperes fellebbezésében megjelölt bizonyítékok és az ezekkel kapcsolatban előadott érvek alapján dönthet a bizonyítékok értékelésének okszerűségéről és csak az előbbiekkal érintett és jelentőséggel bíró részben módosíthatja vagy egészítheti ki a tényállást.

[236] A Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkörben eljárva pedig a tényállás módosítására, vagy kiegészítésére a másodfokú eljárás keretében lefolytatott bizonyítás eredményeként kerülhet sor. A másodfokú bíróság azonban bizonyítást – kivéve, ha törvény a hivatalbóli bizonyítást megengedi – csak a felek Pp.-ben foglaltaknak megfelelően előterjesztett, releváns tényekre vonatkozó indítványai alapján rendelhet el [Pp. 276. § (2) és (4) bekezdés], az elsőfokú eljárásban előterjesztetthez képest új bizonyítási indítvány előterjesztésével kapcsolatban pedig a törvény további feltételeket támaszt [Pp. 373. § (1)-(5) bekezdések]. Éppen ezért és a fellebbezéshez, fellebbezési ellenkérelemhez kötöttség miatt nem elégséges, ha a fellebbező visszaul az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványaira, hanem konkrétan meg kell jelölnie, melyik bizonyítási indítvány teljesítését tartja szükségesnek a másodfokú eljárásban és miért, e körben az elsőfokú bíróság milyen jogszabálysértést követett el. Új bizonyítási indítvány esetén pedig igazolnia kell, hogy annak törvényi feltételei fennállnak.

[237] Az alperes fellebbezésében azonban az előbbieknak megfelelő nyilatkozatot nem tett, nem sérelmezte valamely konkrét bizonyítási indítványa mellőzését és nem is adott elő új bizonyítási indítványt, ezért bizonyítás lefolytatására, következésképpen a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlására a jelen esetben nem kerülhetett sor.

[238] A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja tekintetében is érvényesül a kérelemhez kötöttség, azaz a másodfokú bíróság csak a fellebbező által kifogásolt jogkövetkeztetést, vagy minősítést bírálhatja felül a fellebbező által megjelölt okokból.

[239] A fent már kifejtettek szerint a Pp. 369 § (3) bekezdés d) pontja a másodfokú bíróságnak lehetőséget ad a jogszabálysértés nélküli felülbírálatra az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntés tekintetében. A felperes azonban fellebbezésében nem adta elő, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mely esetben élt anyagi jogszabály által biztosított mérlegelési lehetőségével, amelynek felülbírálata szükséges lenne. Ezért e felülbírálati jogkört az ítéltábla nem gyakorolhatta.

[240] A Pp. 369. § (3) bekezdés e) pontja az elsőfokú bíróság által nem tárgyalta, illetve nem elbírált kérdésben való döntéshozatalra ad alapot, ilyet azonban az alperes fellebbezésében szintén nem jelölt meg, nem tartozik ugyanis ebbe a körbe az a fellebbezési hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalt állást valamennyi ellenkérelemben előadott érveléséről. Ez okból e felülbírálati jogkör sem volt gyakorolható.

[241] A kártérítés iránti viszontkereset tárgyában az érdemi felülbírálatra irányuló kérelme körében a felperes lényegében az elsőfokú bíróság károkozó magatartással, közszereplői minősítéssel kapcsolatos megállapításait, okfejtéseit, a közszereplői minősítés irrelevanciájával kapcsolatos álláspontját, az Mt. 169. § (2) bekezdése alkalmazásának

elmulasztását és a kártérítés összegéből való levonások kapcsán a bíróság Mt. 172. § alkalmazásának kizártságára vonatkozó álláspontját támadta.

[242] A károkozó magatartás vonatkozásában elsődlegesen azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem terjed ki az azzal kapcsolatos érveinek értékelésére, hogy a felperes közösségi oldalán tett közlései nem károkozó magatartást fejeznek ki, hanem azokkal a közpénzekkel való gazdálkodás átláthatóságára vonatkozó, Alaptörvényben és további jogszabályokban megfogalmazott kötelezettségének tett eleget. E körben utalt az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény céljára, a Kúria Joggyakorlat-elemző Csoportjának 2017. El. II. JGY 3. számú összefoglaló véleményére, a felperes alapszabályának 39. § (1) bekezdés k) pontjára, az Alkotmánybíróság 21/2013. (VII. 19.) AB és 25/2014. (VII. 22.) AB határozataira, valamint az EBH 219.51. számú eseti döntésre. Ezek egyikéből sem következik azonban, hogy a közpénzekkel való gazdálkodásra hivatkozással valótlán, vagy a valóságot hamis színben feltüntető tényállítások legyenek közzétehetőek. Márpedig az elsőfokú bíróság a károkozó magatartást lényegében abban látta, hogy a felperes a honlapján közzétett elnökségi és ellenőrző testületi jelentéssel valótlán tényállításokat hozott nyilvánosságra, illetve valós tényeket hamis színben tüntetett fel, amelyekkel kapcsolatban a sajtóban különböző hírek jelentek meg. Mivel az előbb kifejtettek szerint a közpénzekkel való gazdálkodással összefüggő kötelezettségek nem mentesítik a felperest, illetve kötelezettség bármely alanyát azon további kötelezettségük alól, hogy e körben a tényeket valóságuknak megfelelően és hamis színezet nélkül tegyék meg, nincs jelentősége annak, hogy a felperes közpénzekkel gazdálkodik-e vagy sem.

[243] Hasonló okból nincs jelentősége annak sem, hogy az alperes közszereplőnek minősül-e vagy sem. Az e körben előadott felperesi fellebbezési érvekkel kapcsolatban az ítéltábla rámutat még arra, hogy a felperes által fellebbezése (47) pontjában megjelölt kúriai döntés idézett részlete éppen azt a következtetést vonja le, hogy az adott esetben a valóság bizonyításának elrendelése nem maradhatott el, ugyanis a közélet szereplői tevékenységének, személyiségüknek, múltjuknak, a közéleti tevékenységgel összefüggő, azokra kihatással lévő tényeknek, körülményeknek valós megismerése közérdek. A Kúria határozatának indokolásából tehát az következik, hogy a közszereplők általi bűncselekmények elkövetése vonatkozásában is csak a valós tények megismerése jelent közérdeket, a tények valóságát pedig bizonyítani kell. Mivel az elsőfokú bíróság éppen ennek hiányára alapította az ítéletét, helyesen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a jelen perben az alperes közszereplői minősége nem releváns, a közzétett tények valótlansága vagy a valós tények hamis színben feltüntetése esetén a jóhírnév sérelme megvalósul.

[244] Mindebből következően a károkozó magatartás szempontjából tehát csak annak volt jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság helyesen foglalt-e állást az alperes honlapján és a sajtóban megjelent közlések tartalmának valósága kérdéskörében.

[245] Az elsőfokú bíróság által e körben értékelt bizonyítékok közül a felperes fellebbezése az elsőfokú bíróság által értékelt 7 db különböző hírportálon megjelent internetes sajtóhírt, a felperes Ellenőrző Testületének 2020. augusztus 31. napján közzétett jelentését, a (határozatszám 3) Eln. sz. határozatot, valamint (személy 16) és (személy 11) tanúvallomását érintette.

[246] Annyiban egyetértett az ítéltábla a felperes fellebbezési érvelésével, hogy a 2020. szeptember 1-jét követően megjelent sajtóhírek már nem hathattak ki arra, hogy megghiúsult az alperes (külföldi szövetség neve)nél szakmai tanácsadóként történő foglalkoztatása, hiszen a 2020. szeptember 1-től tervezett jogviszony létrehozására irányuló szerződéskötés mellőzéséhez ezek a körülmények már nem járulhattak hozzá. Ezek a per elbírálásakor nem voltak figyelembe vehetők, nincs tehát jelentősége annak sem, hogy a nyilatkozatok a felpereshez köthetők-e és milyen tartalommal bírnak. Ugyanez vonatkozik a (személy 16) tanúvallomásával igazolt, 2020 őszén és 2021 tavaszán történt eseményekre is. Helyesen érvelt a felperes e körben azzal, hogy ezekből az elsőfokú bíróság a logika szabályaival ellentétesen, azaz okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy azok okozati összefüggésben állnának a felperes által megjelölt kárral.

[247] A további, sajtóban és a felperes honlapján megjelent közlemények közül az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított döntő jelentőséget a (határozatszám 3) Eln.sz. határozatnak, ugyanis a sajtóban megjelent cikkek lényegében ezen alapultak, vagy ezzel voltak összefüggésben.

[248] E körben az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy az elnökségi határozat megfogalmazása azt sugallja, hogy az alperes az adott torna megrendezésére vonatkozó szerződésről egyszemélyben döntött, miközben a peradatokból arra lehetett következtetni, hogy egyrészt az elnökkel, alelnökkel és több vezetővel történő egyeztetés után, az elnök jóváhagyásával, utasítására írta alá a szerződést, másrészt formális elnökségi határozatra a felperesnél kialakult gyakorlat szerint nem volt szükség. Ezt pedig a felperes sem cáfolta fellebbezésében.

[249] A szabad helyszín hiányával kapcsolatban az elsőfokú bíróság azt értékelte, hogy bár a szerződésben szereplő (város 3 neve)-i (helyszín 3 neve) valóban nem állt rendelkezésre, de a peradatok szerint a helyszín változtatásnak nem volt akadálya, azt a (nemzetközi női sportági szervezet neve) elnöke jóvá is hagyta. Tény, hogy a felperes fellebbezésében foglaltaknak megfelelően az elnökségi határozatban a „szerződött helyszín” kifejezés szerepel, ezért az állítás nem valótlan. A valóságot azonban hamis színben tünteti fel, arra utal ugyanis, mintha egyáltalán nem lett volna a helyszínnel kapcsolatban elképzelése, lehetősége az alperesnek.

[250] A pénzügyi fedezet hiányára vonatkozóan is a korábbi gyakorlatra támaszkodva foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy e körben az elnökségi határozatban foglaltak a valóságot hamis színben tüntették fel. Ezzel szemben (tanú 1) elnök tanúvallomása bizonyította, hogy a korábbi gyakorlatnak megfelelően szóbeli ígérettel rendelkeztek kormányzati körökből a fedezet biztosítására. Annak a fellebbezési érvelésnek pedig nincs jelentősége, hogy erről az ígéretről a vizsgált elnökségi határozatot meghozó elnökségi tagok nem bírtak tudomással. Ismeretük hiánya nem eredményezi azt, hogy állításuk a valóságot ne hamis színben tüntetné fel.

[251] E körben alaptalanul sérelmezte a felperes azt is, hogy a Ptk. 6:520. § d) pontja szerint nem jogellenes a károkozás akkor, ha jogszabály által megengedett magatartással okozta azt az elkövető, és a közpénzekkel gazdálkodó szervezetnek az Alaptörvényből eredő kötelezettsége a közvélemény tájékoztatása a közpénzek felhasználásának átláthatósága

érdekében. Sem az Alaptörvény, sem a Ptk. nem mentesíti ugyanis a magatartás tanúsítóját, konkrét esetben a felperesi nyilatkozattevőt az alól, hogy közlésének tartalma valós legyen. A felhívott rendelkezések nem teszik jogszerűvé a valótlan tényállítást.

[252] Ugyancsak alaptalanul érvelt azzal a felperes, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy az idézett elnökségi határozatban említett büntető feljelentést követően nyomozás indult, amely eljárás jelenleg is folyamatban van, tehát az is valós tény, hogy a felperes büntető feljelentést tett alperessel szemben. E vonatkozásban lényeges, hogy a határozatban az elnökség valóban azt fogalmazta meg, hogy haladéktalanul büntető feljelentést tesz (alperes neve) volt főtitkár ellen, ezzel szemben a büntetőeljárás a csatolt nyomozati iratok szerint ismeretlen tettes ellen indult. A felperes fellebbezésében maga hivatkozik arra, hogy az alperest a fellebbezés megírásáig sem gyanúsítottként sem tanúként nem hallgatták ki. Ez azt jelenti, hogy még gyanúsítására sem került sor, azaz ellene büntetőeljárás nem folyik, ezzel szemben az elnökségi határozatban erre is történik kifejezett utalás azzal, hogy az alperes nevének feltüntetésével közlik – valótlanul –, hogy ki ellen kerül megindításra a büntetőeljárás. A felperes tehát alaptalanul állította fellebbezésében, hogy valós lenne az az elnökségi határozatban szereplő tényállítás, hogy a felperes büntetőfeljelentést tesz az alperes ellen.

[253] Azzal ugyan helyesen érvelt a felperes, hogy e körben alapvetően azon tény valóságát kell vizsgálni, hogy a felperes tett vagy nem tett büntető feljelentést az alperessel szemben, ugyanakkor hiába valós a büntető feljelentés megtétele, ha a tényállítás a tekintetben nem valós, hogy az ki ellen irányult. Ez utóbbi valótlansága az egész tényállítás valótlanságát eredményezi.

[254] Az elnökségi határozatok nyilvánosságával kapcsolatban a felperes hivatkozásával szemben nem annak van jelentősége, hogy az SZMSZ rendelkezései alapján azokat a Szövetség honlapján közzé kell tenni, hanem annak, hogy a közzétett elnökségi határozatokban valós tények szerepelnek-e. A határozat tartalmának valótlansága esetén – a korábban már írtak szerint – a Ptk. 6:520. § d) pontja sem eredményezi azt, hogy a közlés ne legyen jogszerűtlen.

[255] A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő valótlan tényről állít, vagy híresztel, vagy valós tényről hamis színben tüntet fel. Az előbb kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság helyesen értékelte úgy, hogy a felperes honlapján közzétett elnökségi határozatban foglalt tényállítás részben valótlan, részben valós tényeket hamis színben tüntet fel, amelyek az ítéltábla álláspontja szerint is az alperes személyét sértőek. Ilyen tartalmú határozat nyilvánosságra hozatalával a felperes megvalósította az alperes hátrányára a jóhírnév sérelmét. Emellett a további sajtóhírek mikénti értékelésének már nincs perdöntő jelentősége.

[256] Az ítéltábla nem osztotta a felperes (személy 11) tanúvallomásának értékelésével kapcsolatos fellebbezési kifogásokat sem. Súlytalan, hogy a tanú és ez alapján a bíróság a lopás vagy az eltűnés szót használta-e, a lényeg az, hogy az emiatt indult büntetőeljárásról a felperesi honlapon kiadott tájékoztatás befolyással volt a felperes (ország 2 neve)-i foglalkoztatásának elmaradását eredményező döntésre. Ugyancsak súlytalan, hogy az a hír volt-e a foglalkoztatástól való visszalépés egyetlen indoka, hogy az alperes ellen

büntetőeljárás folyik, annak fényében, hogy a büntetőeljárás valójában nem az alperessel szemben, hanem ismeretlen tettes ellen indult.

[257] Alaptalanul érvelt a felperes azzal is, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlen bizonyíték mérlegelés eredményeként fogadta el ítélete alapjául a (személy 12) Facebook bejegyzéséről készült okirattal szemben (személy 11) tanúvallomását. A Facebook bejegyzés mindössze azt tanúsítja, hogy (személy 12) abban azt állította, hogy már 2020 júniusában megegyeztek a (külföldi szövetség neve)-vel a 2020. szeptembertől sportigazgatóként történő foglalkoztatásától. Nem tanúsítja azonban a nyilatkozat tartalmának valóságát, hitelességét. Az, hogy (személy 11) adjon megnyugtató magyarázatot arra, hogy (személy 12) miért állította a 2020 júniusi megállapodást, nem volt elvárható a tanútól. Ugyanakkor viszont arról, hogy a foglalkoztatásáról a döntés csak 2020. szeptember 1-jén született meg, egyértelműen és következetesen nyilatkozott olyan személyként, aki a döntéshozatalban részt vett. Ezen peradatokból az elsőfokú bíróság nem juthatott kizárólag arra a következtetésre, hogy a megállapodás közöttük 2020 júniusában létrejött, ezért a bizonyítékok mérlegelése a korábban kifejtettek szerint nem tekinthető okszerűtlennek, és e körben a tényállás nem módosítható.

[258] A felperes alaptalanul állította azt is, a tanú nem adott megnyugtató magyarázatot arra, hogy az elmaradó megbízási szerződést követően két hónapon belül miért nevezték ki az alperest a (verseny 9 neve) elnevezésű verseny igazgatójának. A tanú a vallomásának a 157. sz. jegyzőkönyv 8. oldalának utolsó bekezdésében rögzített részletében világos különbséget tett az elmaradt megbízási szerződésben szereplő és a versenyigazgatói pozíció között, utóbbit egy technikai pozíciónak nevezve és elmagyarázva azt, miért nem tekintették az alperes e pozícióban történő foglalkoztatását olyan kockázatosnak, mint az elmaradt megbízási szerződésben szereplő pozícióban. Egy rövidebb idejű, technikai jellegű foglalkoztatás nyilván nem ugyanolyan megítélésű, mint egy két éves tartós szakmai tanácsadói szerződés, függetlenül attól, hogy az előbbiről is jelenik meg közlemény a (külföldi szövetség neve) honlapján. Emiatt sem állapítható meg tehát a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése.

[259] Az alperes által 2023 őszén csatolt Job Description elnevezésű okirattal kapcsolatban pedig a felperes maga is csak feltételezéseket, kétségeket fogalmaz meg, ezek azonban önmagukban nem alkalmasak arra, hogy (személy 11) tanúvallomásának hitelességét megdöntsék.

[260] A fent kifejtettek miatt nem okszerűtlen, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokból arra a következtetésre jutott, hogy a felperes valótlan, illetve a valóságot hamis színben feltüntető tartalmú, az alperes jóhírnevét sértő elnökségi határozatának a szövetség honlapján történő közzététele volt elsősorban az a károkozó magatartás, amely miatt az alperes és a (külföldi szövetség neve) közötti, két évre tervezett szakmai tanácsadói pozícióra szóló szerződés megkötése elmaradt és amely miatt az alperes a megbízási díjtól elesett.

[261] Mindezek miatt a felperes kártérítés iránti viszontkereset tárgyában előterjesztett másodlagos fellebbezése is alaptalan volt.

[262] A felperes kártérítés iránti viszontkereset tárgyában előterjesztett harmadlagos fellebbezése kapcsán az ítéltábla a fellebbezés IV. pontjában az Mt. 169. § (2) bekezdésével és 172. §-a szerinti levonásokkal kapcsolatban kifejtett érveket értékelhette.

[263] E körben nem értett egyet a felperes azon álláspontjával, hogy az Mt. 169. § (2) bekezdése alkalmazásának lett volna helye, aminek következtében az alperes a (külföldi szövetség neve)-től várt bevétel elmaradását nem érvényesíthette volna, mert az nem az Mt. 169. § (2) bekezdése szerinti, a sérelem folytán elmaradt egyéb rendszeres, jogszerűen megszerzett jövedelem. Az Mt. 169. § egészét vizsgálva arra a következtetésre lehet jutni, hogy az e szakaszban foglalt rendelkezések azokra a munkaviszonyból és a munkaviszony mellett az érintett személy esetében fennálló munkaviszonyon kívüli egyéb jogviszonyból származó jövedelmek esetében értelmezhetők, amelyeket a munkavállaló a munkáltató károkozásáig megszerzett, de amelyektől azt követően azért esett el, mert a károkozás miatt e jogviszonyokban további kereső tevékenységet űzni már nem tudott. Az alperes kártérítés iránti igénye egyértelműen nem ilyen jövedelemvesztéshez kapcsolódik, ezért esetében az Mt. 169. § (2) bekezdése nem alkalmazható. Ez azonban nem zárja ki, hogy más jellegű, nem az Mt. 169. § (2) bekezdésének hatálya alá tartozó jövedelemvesztése elmaradt vagyoni előnyként kárnak minősüljön.

[264] Osztotta viszont az ítéltábla azt a felperesi hivatkozást, hogy az Mt. 172. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazását a jelen perben nem lehet kizárni. Az Mt. 172. §-a ugyanis nemcsak az Mt. 169. § (1)-(2) bekezdés szerinti elmaradt jövedelemhez kapcsolódó, hanem bármely kártípushoz kapcsolódó levonandó tételeket szabályozza.

[265] Ugyanakkor rámutat az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság nem csupán az Mt. 172. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazhatósága kérdésében elfoglalt álláspontja miatt mellőzte a vitatott tételek levonását. Ítélete indokolásának [275] és [277] bekezdésében az előbbiektől eltérő indokokat is rögzített. Egyrészt kifejtette azon álláspontját miszerint a tanúvallomásokkal bizonyítottan látta, hogy a (külföldi szövetség neve)-vel megkötött tanácsadói megbízási szerződés mellett a (nemzetközi férfi sportági szervezet neve) és a (nemzetközi női sportági szervezet neve) Nemzetközi (sportág neve) Tornákon való versenyigazgatói pozíció betöltése nem összeférhetetlen, azt a (külföldi szövetség neve)-ben vállalt sportigazgatói feladata mellett is elláthatta volna az alperes. Kifejtette továbbá, az eljárásban az alperes igazolta, hogy a vállalkozásával már korábban is bevételt valósított meg, így az elmaradt vagyoni előny összecszerűsége szempontjából a cége bevétele vizsgálatának nem volt helye.

[266] Az elsőfokú bíróság előbbi okfejtéseit a felperes fellebbezésével nem támadta, ezért azoktól eltérő jogkövetkeztetést az ítéltábla sem vonhatott le. Ez azt jelenti, hogy nem térhetett el attól az elsőfokú bíróság által elfoglalt állásponttól, hogy a felperes viszontkeresettel szembeni ellenkérelmével érintett bevételekkel az alperes kára azért nem csökkenthető, mert ezekre a jövedelmekre a peradatok szerint a (külföldi szövetség neve)-vel megkötött tanácsadói megbízási szerződésből származó jövedelem mellett is szert tehetett volna, így a kárának összegét sem csökkentették ezek a tételek.

[267] E körben ugyan a felperes bizonyítás lefolytatását indítványozta, ezt azonban csak általánosságban tette, konkrét bizonyítási indítvány nélkül és annak előadása nélkül, hogy az

elsőfokú bíróság mely bizonyítási indítványát mellőzte jogszerűtlenül, illetve fennállnak-e a másodfokú eljárásban az új bizonyíték előterjesztésére vonatkozó feltételek. Ahogy arra az ítéltábla a korábbiakban már utalt a fellebbezés e hiányosságai miatt a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkör nem volt gyakorolható.

[268] Az előbbieket miatt a felperes kártérítés iránti viszontkeresettel kapcsolatos harmadlagos fellebbezési kérelme sem megalapozott, ezért az ítéltábla a felperest kártérítés címén 62 132 000 forintban és járulékaiban marasztaló elsőfokú ítéleti rendelkezést a Pp. 383. § (2) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

[269] A továbbiakban az ítéltábla a rendkívüli munkaidőre járó munkabér tárgyában előterjesztett harmadlagos fellebbezési kérelmet vizsgálta.

[270] Etekintetben is a korábban ismertetett, a felülbírálat számára korlátot, keretet jelentő szempontok mentén, a konkrét fellebbezési hivatkozások tükrében végzett felülbírálatot a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjában biztosított jogkörében. E körben a felperes fellebbezésében elsődlegesen – a munkaviszony megszüntetéséről készült két megállapodás joglemondást tartalmazó részének értékelése kapcsán – lényegében az alperes előadásának, (tanú 1) és (tanú 2) tanúvallomásának, az alperes (tanú 2) részére küldött levelének és a munkaviszony megszüntetése tárgyában kötött két megállapodásnak a téves értékelésére hivatkozott, arra, hogy az előbbieket alapján a bíróság csak azt állapíthatta volna meg, hogy az alperes az általa végzett túlmunka és az ehhez kapcsolódó igénye ismeretében írta alá a 2020. május 6-án kelt megállapodást. Az ítéltáblának ezért elsődlegesen ezt kellett vizsgálnia a fenti elbírálati szempontokat szem előtt tartva.

[271] A felperes helyesen mutatott rá arra, hogy az alperes előadása és az említett tanúk vallomása egyértelműen igazolta azt a felperesi hivatkozást, miszerint az alperes már úgy írta alá a közös megegyezést – legalábbis 2020. május 9-én – hogy ezt megelőzően (tanú 1)-gyel egyeztetett a túlmunkáról és annak lehetséges kompenzálásáról. Ezt pedig egyértelműen megerősítette az alperes által (tanú 2)-nek küldött levél is, amely ugyan a megállapodást követően 3 nappal kelt, azonban nyilvánvalóan a megállapodást megelőző időszakra vonatkozott. Az is nyilvánvaló, hogy miután az alperes igénye jelentős mértékű rendkívüli munkavégzéshez kötődik, a rendkívüli munkavégzés tényéről és mértékéről a megállapodás megkötését megelőzően megfelelő ismeretekkel kellett rendelkeznie.

[272] Mindezeket a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos két megállapodás dátumával és joglemondás vonatkozásában azonos tartalmával összevetve az elsőfokú bíróság csak azt állapíthatta volna meg és azt a teljes körű tényálláshoz meg is kellett volna állapítania, hogy az alperes a megállapodásokat a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzése és ahhoz kapcsolódó igénye ismeretében kötötte meg, a joglemondásáról ennek tudatában nyilatkozott.

[273] A felperes a fent kifejtettek szerint hatályon kívül helyezés iránti fellebbezési kérelmének indokolásában a rendkívüli munkaidőre járó munkabér tárgyában – helyesen – sérelmezte az előbbi bizonyítékok előterjesztésére teret adó anyagi pervezetést, utólagos bizonyítás lehetővé tételét és a perfelvétel kiegészítésének elrendelését. Az elsőfokú bíróság e körben elkövetett eljárási szabálysértése azonban – ahogy arra az ítéltábla a korábbiakban

utalt – az ügy érdemére nem hatott ki a következők miatt. A tanúvallomások és az elektronikus levél – a peradatok fentiek szerinti okszerű értékelése esetén – nem eredményezhettek eltérő érdemi döntést az ezek nélkül, illetve ezek figyelmen kívül hagyásával meghozandó döntéshez viszonyítva. Az alperes ugyanis több esetben maga nyilatkozott arról, hogy túlmunkadíj iránti igényéről a felperes képviselőivel többször és hosszasan egyeztettek, ennek eredményeként merült fel egyrészt annak a felperes akkori képviselője részéről megfogalmazott igénye, hogy az alperes ne ragaszkodjon a túlmunkadíjhoz, másrészt annak a lehetősége, hogy azt valamilyen más formában fogják – esetlegesen egy új jogviszony keretében – ellentételezni (94. jkv. 21-22. oldal, 127. jkv. 3-4. oldal). Ebből pedig okszerűen szintén arra a ténymegállapításra lehet jutni, hogy az alperes a rendkívüli munkaidőre járó díjazás iránti igénye tudatában tett a megállapodásban szabályozottakon kívüli igényeire vonatkozó, következésképpen a túlmunkadíjra kiterjedő joglemondó nyilatkozatot.

[274] Az elsőfokú bíróság azonban e körben a tényállásban nem rögzített megállapítást, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását kiegészíti azzal, hogy az alperes mindkét megállapodást a rendkívüli munkaidőben történt munkavégzése és az ennek kapcsán fennálló bérigénye ismeretében írta alá.

[275] A továbbiakban az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörben eljárva az előbbiek szerint megállapított tényekből levonható jogkövetkeztetésekkel kapcsolatban fejti ki álláspontját.

[276] E viszontkereset megalapozottságának vizsgálata szempontjából döntő jelentősége egyrészt annak a 2020. február 6-i nyilatkozási tartalomnak van, mely szerint kölcsönösen kijelentették a felek – így alperes is –, hogy egymással szemben *a megszüntetésre kerülő munkaviszonyból eredően* semmilyen további igényük nincs, másrészt az ezt utóbb, a 2020. május 6-ai közös megegyezésben megerősítő nyilatkozási tartalomnak.

[277] Az előbbi két megállapodásban alperes által megtett joglemondó nyilatkozatok megtámadására egyik fél részéről sem került sor, azokkal kapcsolatban igazolt semmisségi ok sem merült fel, így az okiratban foglaltakat érvényes és hatályos nyilatkozatoknak kell tekinteni (BH2019. 199 számú eseti döntés, indokolás [13] bekezdés). E tekintetben helytálló kiindulópontot foglalt el az elsőfokú bíróság is ítélete [334] bekezdésében.

[278] Az előbbiekkal kapcsolatban hangsúlyozandó, a felperes által helyesen felhívott Mt. 28. § (6) bekezdése szerint a fél titkos fenntartása vagy rejtett indoka a megállapodás érvényességét nem érinti. Ebből következően az, hogy az alperes – titkos fenntartása vagy rejtett indoka szerint – a túlmunkadíj valamilyen egyéb módon történő kompenzálására számított, semmilyen módon nem befolyásolja a joglemondása érvényességét.

[279] Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság ítélete [331]-[332] bekezdéseiben, hogy az Mt. 5. § (2) bekezdésének tiltó rendelkezése miatt a joglemondást kiterjesztően nem lehet értelmezni. Arra is helyesen utalt az EBH2003. 889. számú döntésre hivatkozással, hogy eltérő megállapodás hiányában az csak a jognyilatkozat időpontjában ismert igényekre vonatkozik. Ebből viszont a jelen esetre csak azt a következtetést lehet levonni, hogy a felperes lemondott a túlmunkadíj iránti igényéről, ugyanis joglemondó nyilatkozata

megtételekor ezen igénye ismert volt számára és a felek a közös megegyezésekben e körben nem fogalmaztak meg eltérő megállapodást. Az alperes maga sem állította ennek ellenkezőjét, csak azt, hogy folytak egyeztetések a túlmunkadíj iránti igénye kompenzálásáról. Az elsőfokú bíróság – ítélete [335] bekezdésének utolsó mondatában rögzített – előbbiekkal ellentétes jogkövetkeztetése téves.

[280] Bár az alperes 2020. május 9. napján az akkori főtitkárhoz intézett elektronikus levele az elsőfokú bíróság téves anyagi pervezetése eredményeként került becsatolásra, annak elsőfokú bíróság általi értékelésével kapcsolatban megjegyzi az ítéltábla a következőket. Ez a levél is tartalmában pusztán az alperes várakozását tükrözi további térítések iránt, de nem értékelhető úgy, hogy kifejezetten a rendkívüli munkaidőben történő munkavégzésért járó alaphéti és bérpótlék jogcímén munkajogi igényt közölt volna. Megjegyzendő továbbá, a joglemondást követően történő egyoldalú igény-bejelentés egyébként sem élesztheti fel a már elvesztett követelési jogot. Mindezekből okszerűtlenül vont le az elsőfokú bíróság olyan következtetést, hogy az alperes kifejezetten az utóbb perben rendkívüli munkavégzés jogcímén támasztott igényt adta elő e nyilatkozatával a felperes felé. E tekintetben nem helytálló az elsőfokú ítélet 61. oldal [340] bekezdésében szereplő jogkövetkeztetés.

[281] Az ítéltábla a kifejtettekre tekintettel a vizsgált viszontkeresettel kapcsolatos elsőfokú bírói döntés tekintetében, a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör alkalmazásával a fentiek szerint megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogkövetkeztetést vont le, és a rendkívüli munkaidőre hivatkozással támasztott alperesi többlet-munkabérigényt megalapozatlannak ítélte. E körben tehát a felperes harmadlagos fellebbezése megalapozott volt, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság felperest e tekintetben marasztaló ítéleti rendelkezését megváltoztatta és a rendkívüli munkaidőre számított, munkabér címén támasztott viszontkeresetet elutasította [Pp. 383. § (2) bekezdés].

[282] A rendkívüli munkaidőre igényelt munkabér címén előterjesztett viszontkereset tekintetében az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a kereset elutasítása az elsőfokú költségek, illetve a le nem rótt viszontkereseti eljárási illeték tekintetében is szükségessé tette az ítéleti rendelkezések megváltoztatását, melynek indokait az ítéltábla az alábbiakban vezeti le.

[283] Az ítéltábla másodfokú ítélete folytán az összesen 82 891 104 forintra irányuló alperesi viszontkeresetből 62 132 000 forint erejéig fennmaradt a felperes marasztalása, így az első- és másodfokú eljárásban a két viszontkereset vonatkozásában a pernyertesség-pervesztesség aránya 75 %-25 % a felperesre terhebb mértékben. Ez azt jelenti, hogy az alperes a két viszontkereset kapcsán 75 %-os arányú pernyertes. Ennek megfelelően került sor a felek között az első- és másodfokú perköltségek megosztására, a le nem rótt elsőfokú, valamint fellebbezési illeték viselés meghatározására a Pp. 83. § (2) bekezdés, valamint 101. § (1) bekezdés alkalmazásával.

[284] Mindkét peres fél a jogi képvisellel felmerült ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésben előírt számítási mód alapján számított fel, ezen alapján az ítéltábla jelen ítélettel elbírált két viszontkereset kapcsán mindkét oldalon 4 000 000-4 000 000 forint ügyvédi munkadíj felmerülését állapította meg elsőfokon. Az említett pernyertesség-pervesztességi arányt figyelembe véve ez azt jelenti, hogy a felperes által alperes javára fizetendő elsőfokú perköltség részösszege 2 000 000 forintra csökken az

elsőfokú ítéletben rögzítettekhez képest. További elsőfokú eljárási költségeiket a felek maguk viselik (Pp. 83. § (5) bekezdés).

[285] Az alperes javára járó elsőfokú költségtérítésre vonatkozóan az IM rendelet 3. § (5) bekezdés rendelkezését alkalmazva a másodfokú eljárási költségtérítés 50 %-os arányban 1 000 000 forint összegben került megállapításra és etekintetben marasztalta az ítéltábla a felperest, alperes javára. Erre nézve is irányadó, hogy a felek maguk viselik további másodfokú eljárási költségeiket.

[286] Az arányosítás folytán a jelen ítélettel elbírált két viszontkeresetre vonatkozóan 1 260 000 forint elsőfokú viszontkereseti eljárási illeték viseléséről kellett rendelkezni az ítéltáblának, ezt a felek között a 75-25 %-ban osztotta meg és ennek alapján állapította meg, hogy a személyes illetékmentes felperesre eső 945 000 forint illeték az állam terhén marad, míg az illetékfizetésre utólagosan köteles alperes a fennmaradó 315 000 forint elsőfokú viszontkereseti illeték megfizetésére köteles, mivel őt munkavállalói költségkedvezmény nem illette meg.

[287] A másodfokú eljárási illetéket 2 500 000 forint alapulvételével ugyancsak az említett arányban osztotta meg az ítéltábla a felek között, így a 25 %-nak megfelelő 625 000 forint megfizetésében a bíróság az alperest marasztalta, míg a felperesre eső 75 %-os arányban 1 875 000 forint erejéig az illeték az állam terhén marad.

[288] Az illetékek lerovásának határidejét és módját illetően az ítéltábla a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) és (3) bekezdést alapul véve rendelkezett.

[289] Tájékoztatja a bíróság az illetékfizetésre köteles alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú Illetékbevételei számlájára kell megfizetni. A fizetés során közleményként kell feltüntetni a bíróság megnevezését, határozat számát és fizetésre kötelezett személy adóazonosító számát. A bíróság figyelmezteti az alperest, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot is kell fizetnie.

[290] Az állam által előlegezett 164 229 forint költség felperesi megtérítésre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést az ítéltábla nem változtatta meg, mivel ez a költség teljes egészében a kártérítési viszontkereset elbírálásához kapcsolódott, mely tekintetben a felperes azonban teljes mértékben pervesztes lett.

[291] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. július 3.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Dobler László s.k.

Dr. Tolna András s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró